

**ΓΕΝΙΚΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ &
ΣΤΑΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ**

ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ (Project)

Υπεύθυνος Καθηγητής: Τσεκουνάρης Μιχαήλ

Ο Άγιος Οσιομάρτυρας Ιάκωβος εκ Καστοριάς

Ο Άγιος Ιάκωβος γεννήθηκε χωριό Κορησός της Καστοριάς, από χριστιανούς γονείς, το Μαρτίνο και τη Παρασκευή. Έγινε βοσκός προβάτων και απόκτησε αρκετό πλούτο, με αποτέλεσμα να τον φθονήσει ο αδελφός του, που τον διέβαλε στον κριτή, ότι δήθεν βρήκε θησαυρό. Για ν' αποφύγει τον φθόνο του αδελφού του ο Ιάκωβος, έφυγε στην Κωνσταντινούπολη, όπου εργαζόμενος σαν έμπορος προβάτων έγινε και πάλι πλούσιος.

Κάποια μέρα όμως, πήγε στον Πατριάρχη, εξομολογήθηκε και αφού διαμοίρασε την περιουσία του στους φτωχούς, πήγε στο Άγιο Όρος, όπου εκάρη μοναχός στην Ιερά Μονή Δοχειαρίου. Κατόπιν πήγε στη Μονή του Τιμίου Προδρόμου (που ήταν σκήτη της Ιεράς Μονής Ιβήρων), όπου ησύχαζε κάνοντας υπακοή στον γέροντα Ιγνάτιο.

Αφού ασκήθηκε αρκετά στις αρετές, αναχώρησε και από εκεί ήλθε στα ενδότερα του Αγίου Όρους, όπου εγκαταστάθηκε μαζί με έξι μαθητές του, και διακρίθηκε σαν δάσκαλος της αρετής στη μοναχική πολιτεία. Αργότερα αναχώρησε με τους μαθητές του από το Άγιο Όρος και πήγε στο κάστρο Πέτρα και από κει στα Μετέωρα, όπου δίδαξε στους εκεί Μοναχούς. Έπειτα πήγε στο Μοναστήρι του Τιμίου Προδρόμου της Δεβέρκιστας, κοντά στη Ναύπακτο.

Εκεί λοιπόν, συκοφαντήθηκε απ' τους Τούρκους, ότι εξεγείρει τους χριστιανούς κατά της εξουσίας. Συνελήφθηκε και οδηγήθηκε μαζί με δύο μαθητές του στο των Μπέη Τρικάλων, ο οποίος τους έκλεισε στη φυλακή για 40 μέρες. Από τη φυλακή αυτή, οδηγήθηκε σιδηροδέσμιος μαζί με τους μαθητές του, Ιάκωβο διάκονο και Διονύσιο μοναχό, στο Διδυμότειχο της Θράκης. Εκεί, αφού τους βασάνισαν φρικτά, τους έστειλαν στην Αδριανούπολη, όπου ήλθε και ο Σουλτάνος, ο οποίος τους πίεζε να αλλαξοπιστήσουν. Οι Άγιοι όμως, με μια φωνή απαντούσαν: «μὴ γένοιτο ποτὲ νὰ ἀρνηθῶμεν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστόν, κἂν μύρια βάσανα μᾶς παιδεύσετε».

Τότε με διαταγή του Σουλτάνου, οι βασανιστές έξυναν με σιδερένια νύχια τις σάρκες τους, γρονθοκοπούσαν τα σαγόνια του γέροντα Ιακώβου και έβγαζαν λουρίδες το δέρμα του από το στήθος, και στις πληγές του έριχναν αλάτι και ξίδι. Τους δύο μαθητές του, τους μαστίγωσαν σκληρά με μαστίγια από νεύρα βοδιών. Επειδή όμως και οι τρεις ήταν αμετακίνητοι στη πίστη του Χριστού, τους απαγχόνισαν στις 1 Νοεμβρίου του 1520.

Τα λείψανα του οσιομάρτυρα Ιακώβου και των συμμαρτύρων του, βρίσκονται στη Μονή της Αγίας Αναστασίας κοντά στη Θεσσαλονίκη. Βίο και Ακολουθία του νεομάρτυρα, συνέγραψε ο ρήτωρ Θεοφάνης ο Θεσσαλονικεύς, ο οποίος υπήρξε σύγχρονος του.

Η Αγία μας Εκκλησία τιμά τη μνήμη του τη 1^η Νοεμβρίου.

ΠΗΓΕΣ

www.saint.gr/2866/saint.aspx

istorikakastorias.blogspot.com/2012/10/2.html

Νεο μαρτυρολόγιο Αγίου Νικόδημου του Αγιορείτου

ΜΠΕΛΛΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Ο Άγιος Οσιομάρτυρας Δαβίδ από το Αϊβαλί

Ο Δαβίδ είχε πατρίδα τη Κυδωνία (Αϊβαλί) της Μικράς Ασίας. Επισκέφθηκε το Άγιο Όρος και διέμεινε κοντά σε κάποιο συμπατριώτη του μοναχό στη Σκήτη της Αγίας Άννης, όπου μετέπειτα και ο ίδιος ενδύθηκε το μοναχικό τριβώνιο.

Ζηλωτής της πίστης μας, παρατήρησε κάποια ημέρα ότι ο ναός της Μεταμορφώσεως του Σωτήρα στη κορυφή του Άθωνα, ήταν σχεδόν κατεδαφισμένος, ενώ ο ναός της Υπεραγίας Θεοτόκου λίγο παρακάτω, ετοιμόρροπος. Έτσι, επέστρεψε στη πατρίδα του και – με τη προτροπή του Γέροντά του - συνέλεξε ελεημοσύνες των ευσεβών συμπατριωτών του για την αναστήλωση και ανοικοδόμηση των ανωτέρω ιερών ναών.

Με την επιστροφή του, μετά από επίπονες προσπάθειες, ανοικοδόμησε τους ερειπωμένους ναούς, ενώ προσέθεσε δύο δεξαμενές και μια σειρά κελιών για τους ευλαβείς προσκυνητές.

Έχοντας ζήλο να μαρτυρήσει για το όνομα του Χριστού και της Αγίας Εκκλησίας μας, πορεύθηκε στη Μαγνησία της Μικράς Ασίας, όπου συνδιαλεγόμενος με τους Αγαρηνούς για θέματα πίστεως, τους γελοιοποίησε για τη πίστη τους, συνελήφθη, δάρθηκε ανηλεώς και εκδιώχθηκε απ' εκεί.

Επιστρέφοντας στον Άθωνα, εξομολογήθηκε στο Γέροντά του το πόθο του να μαρτυρήσει. Ο δε πνευματικός του με έκδηλη ανησυχία ως προς την έκβαση αυτή, προσπάθησε να τον αποτρέψει χωρίς επιτυχία.

Ακολούθως, ο Δαβίδ, κινούμενος από ιερό ζήλο, συναντήθηκε στις Καρυές με το πρώην Επίσκοπο Χριστουπόλεως Παγκράτιο, προκειμένου να τον συμβουλευτεί και έλαβε την ευλογία προκειμένου να πορευτεί στο μαρτύριο.

Ακολούθως, επισκέφτηκε τη Θεσσαλονίκη. Εκεί πληροφορήθηκε ότι ένας μοναχός της Βατοπαιδινής Σκήτης του Αγίου Δημητρίου, πλανήθηκε, εξώμοσε και ασπάστηκε τον Ισλαμισμό. Τον επισκέφθηκε

και έκαμε μεγάλη προσπάθεια να τον συμβουλεύσει και να τον μεταπείσει να επιστρέψει στην Ορθοδοξία μας, αλλά μάταια. Ο εξωμότης παρέμεινε φανατικά στη πλάνη του. Τότε συνελήφθηκε από τους φρουρούς του αρνησίθρησκου μοναχού, κατόπιν πληροφοριών που έδωσε ένας τουρκαλβανός. Οι Αγαρηνοί αφού του έβγαλαν τα ρούχα, τον έδειραν ανηλεώς και τον οδήγησαν στο κριτή για να δικαστεί.

Ο δικαστής φοβούμενος μήπως επιτύχει να μεταπείσει τον εξωμότη μοναχό να επιστρέψει στην Ορθοδοξία, διέταξε να θανατωθεί με απαγχονισμό. Την ίδια νύχτα, 26η Ιουνίου του 1813, οι δήμιοι παρέδωσαν στο θάνατο τον Όσιο Δαβίδ, στη Θεσσαλονίκη. Οι χριστιανοί της πόλης, με το μαρτυρικό του θάνατο, αισθάνθηκαν παραμυθία και χαρά, καθότι ήλθε ως αντίβαρο της εξωμοσίας του άθλιου ψευδομοναχού.

Η Αγία μας Εκκλησία τιμά τη μνήμη του μάρτυρα την 26η Ιουνίου, ενώ ιδιαίτερα τιμάται στην Αγιορείτικη Σκήτη της Αγίας Άννας.

ΠΗΓΕΣ :

Συναξαριστής Β. Ματθαίου, τόμος ΣΤ, σελ 390.
<http://www.saint.gr/627/saint.aspx>.

ΣΑΚΕΛΛΙΑΔΗΣ ΜΑΝΩΛΗΣ

Άγιος Αναστάσιος εκ Παραμυθίας

Ο Άγιος Μάρτυς Αναστάσιος, ευγενές τέκνο της Ηπειρωτικής γης, γεννήθηκε στη Παραμυθιά της Θεσπρωτίας το 1730.

Ο Άγιος, πίστευε πάρα πολύ στο Θεό. Ήλπιζε ότι κάποτε ο Θεός, θα έβλεπε το πόνο και θα άκουγε τις προσευχές των ραγιάδων και θα τους χάριζε τη πολυπόθητη ελευθερία.

Μια ημέρα, καθώς βγήκε έξω στα χωράφια με την αδελφή του και άλλους χριστιανούς για να δουλέψουν, βρέθηκαν ξαφνικά μπροστά σε μια ομάδα μουσουλμάνων με αρχηγό το Μουσά, γιο του πασά. Οι Αγαρηνοί, μόλις είδαν την όμορφη αδελφή του Αναστασίου μπήκαν σε μεγάλο πειρασμό και όρμησαν να την αρπάξουν με το ζόρι για να τη κακοποιήσουν. Μόλις ο Άγιος είδε τις κινήσεις τους και κατάλαβε τις προθέσεις τους, όρμησε εναντίον τους, τους εμπόδισε και έδωσε την ευκαιρία στην αδελφή του να απομακρυνθεί και να ξεφύγει τον κίνδυνο. Την πράξη αυτή του Αγίου, την θεώρησαν πολύ προσβλητική οι Τούρκοι και γι' αυτό πήγανε στον πασά και του κατήγγειλαν το γεγονός εντελώς παραπονημένο και όπως τους βόλευε. Του είπαν ψέματα, ότι ο Αναστάσιος χωρίς καμία αιτία τους επιτέθηκε, τους έβρισε και τους χτύπησε, ενώ στη πραγματικότητα δεν ήταν αλήθεια τίποτα από όλα αυτά. Ακόμη, του είπαν ψευδώς, ότι ο Αναστάσιος τους υποσχέθηκε να αλλάξει πίστη και να γίνει μωαμεθανός.

Ο πασάς, διέταξε αμέσως να συλλάβουν τον Αναστάσιο και να τον φέρουν μπροστά του. Μόλις έγινε αυτό, είδε ένα πανέξυπνο παλικάρι ενώπιον του, το λυπήθηκε και δεν ήθελε να τον βασανίσει και να τον θανατώσει, παρά μόνο ήλπιζε ότι μπορούσε να του αλλάξει τη πίστη με διάφορες υποσχέσεις. Τον φυλάκισε προσωρινά και την άλλη μέρα

διέταξε να τον φέρουν μπροστά του για να τον ανακρίνει. Με προσποιητή ευγένεια προσπάθησε να κερδίσει την εμπιστοσύνη του. «Κρίμα Αναστάση, εσύ ένα τέτοιο παλικάρι με δύναμη, εξυπνάδα και ομορφιά, να μένεις στη θέση του ραγιά. Εσύ θα μπορούσες να γίνεις μεγάλος άρχοντας, με μεγάλα αξιώματα, με χρήματα και απολαύσεις στο Σαράϊ. Εγώ, δεν στο κρύβω, σε συμπάθησα πολύ και θέλω να σε βοηθήσω και να σε κάνω τρανό πασά μια μέρα. Αρκεί και συ να το θέλεις και να αλλάξεις αυτές τις παλιές και καθυστερημένες ιδέες που έχεις. Να αφήσεις τη πίστη του Χριστού και να ακολουθήσεις τη θρησκεία του μεγάλου μας προφήτη Μωάμεθ. Τότε θα σε ντύσω με μετάξια και θα σε στολίσω με χρυσαφικά. Και ό,τι ζητήσεις στη ζωή σου, θα το έχεις με το παραπάνω».

Αυτά και άλλα πολλά έλεγε και υποσχόταν ο πασάς στον Άγιο. Και όσο ο πασάς του μιλούσε και του έταζε διάφορα, αυτός παρακαλούσε το Χριστό να τον στηρίξει, να τον βοηθήσει και να τον αξιώσει μέχρι το τέλος να ομολογήσει την χριστιανική πίστη μπροστά στο πασά και τους αλλόθρησκους.

Όταν ο πασάς τελείωσε τα ταξίματα και τις υποσχέσεις του, ο άγιος με θάρρος του απάντησε : «Σε ευχαριστώ πασά μου για την καλή σου διάθεση και για όλα τα αγαθά, που υπόσχεται να μου δώσεις, εγώ όμως χριστιανός γεννήθηκα και χριστιανός θα πεθάνω. Και δεν αλλάζω τη πίστη του Χριστού μου με όλα τα αγαθά και τους θησαυρούς της γης».

Βλέποντας τη γενναία στάση του μάρτυρα, ο πασάς, διέταξε να τον φυλακίσουν και να τον βασανίζουν κάθε ημέρα, μέχρι να αλλάξει γνώμη και να αρνηθεί τη πίστη του στο Χριστό. Ο μάρτυρας μέσα φυλακή, παρόλο που είχε πληγές από τα χτυπήματα στο σώμα, προσευχόταν συνέχεια στον Κύριο, να τον προστατεύει και να του δίνει

παρηγοριά με τους αγγέλους του.

Ο γιός του πασά, ο Μουσάς, αποφάσισε να πάει κρυφά μια μέρα στη φυλακή και να επισκεφθεί τον Άγιο. Καθώς μπήκε μέσα κρυφά και προσεκτικά για να μη τον δει και τον ακούσει κανείς, βρέθηκε μπροστά σε ένα θέαμα : είδε δυο αγγέλους να στέκονται κοντά στο μάρτυρα, να τον παρηγορούν, και το πρόσωπο του Αγίου να λάμπει ολόφωτο. Αυτή η ολοζώντανη εικόνα που είδε μπροστά του, τον έκαμε να καταλάβει ότι κάτι πολύ σπουδαίο συμβαίνει με τους χριστιανούς, και ζήτησε από τον μάρτυρα να του εξηγήσει. Ο Άγιος του εξήγησε το υπέροχο αυτό θέαμα, και του είπε ότι οι άγγελοι του Θεού συνοδεύουν πάντοτε σε κάθε βήμα τους χριστιανούς και τους προστατεύουν από κάθε κίνδυνο. Ο Μουσάς θαύμασε και ζήτησε από τον Αναστάσιο να του διδάξει την χριστιανική πίστη, και αυτός τον κατήχησε.

Όταν, μετά από τα πολλά βασανιστήρια που υπέβαλε τον Αναστάσιο ο πασάς διαπίστωσε ότι ο Άγιος δεν πείθεται και δεν αλλάζει γνώμη, διέταξε να εκτελεστεί με αποκεφαλισμό. Τον αποκεφάλισε στη φυλακή στις 18 Νοεμβρίου του 1850 και απαγόρευσε με ποινή θανάτου τον ενταφιασμό του. Οι χριστιανοί έβλεπαν το σκήνωμα του μάρτυρα να μένει αναλλοίωτο και φως από τον ουρανό να το λούζει τη νύχτα. Μια μέρα όμως, εμφανίστηκε ο Άγιος στον ύπνο του πασά και τον διέταξε να επιτρέψει τον ενταφιασμό του αγίου λειψάνου. Ο πασάς φοβήθηκε και διέταξε τη ταφή του μαρτυρικού σώματος του Αγίου. Τότε πήραν το αγιασμένο σώμα του οι μοναχοί και το ενταφίασαν σε μοναστήρι κοντά στη πόλη.

Το μαρτύριο και ο θάνατος του Αγίου, έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στην συνέχεια της ζωής του Μουσά. Ο ίδιος πήγε στο τάφο του Αγίου και του ζήτησε συγγνώμη. Και ο Άγιος, του αποκάλυψε, ότι ο Θεός θα τον βοηθήσει. Στη συνέχεια της ζωής του, μετανόησε, βαπτίστηκε στη

Βενετία και πήρε το όνομα Δημήτριος. Μετά έγινε μοναχός στη Κέρκυρα, έλαβε το όνομα Δανιήλ, και κοιμήθηκε ειρηνικά.

Η φωτεινή ζωή και η θυσία του αγίου Αναστάσιου, οδήγησε το Μουσά και πολλούς αλλόθρησκους στον Χριστό. Ακόμη, στήριξε τη πίστη των ορθοδόξων υπόδουλων χριστιανών. Η εκκλησία μας τιμά τη μνήμη του Αγίου νεομάρτυρα Αναστασίου του εκ Παραμυθίας τη 18η Νοεμβρίου. Στη Παραμυθιά έχει οικοδομήθηκε προς τιμήν του μεγαλοπρεπής Ναός.

ΠΗΓΕΣ

 thriskeftika.blogspot.com/2013/11/blog-post_1336.htm

 www.imparamythias.gr/OIDEEC_AAEIEIAEA/oideec_aaeieiaea.htm

 www.saint.gr/3041/saint.aspx

 [Άγιος Αναστάσιος,ο Νεομάρτυρας από την Παραμυθιά της Ηπείρου](#)

 fdathanasiou.wordpress.com/.../άγιος-νεομάρτυς-αναστάσιος-ο-εκ-παραμ

ΣΟΦΙΑ ΜΑΛΛΗ

ΑΓΙΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ο ΝΕΟΣ

Ο Άγιος Απόστολος ο Νέος γεννήθηκε στον Άγιο Λαυρέντιο του Πηλίου το 1667. Ο πατέρας του ονομάζονταν Κωσταντίνος Σταματίου και η μητέρα του Μέλω. Σε ηλικία 15 χρονών έμεινε ορφανός και το 1682 πήγε στη Κωνσταντινούπολη, όπου εργάστηκε σ' ένα καπηλειό.

Ενώ ο άγιος είχε ήδη τέσσερα χρόνια στη Κωνσταντινούπολη, συνέβη το εξής γεγονός στην ιδιαίτερη πατρίδα του. Οι κάτοικοι του Αγίου Λαυρεντίου και της περιοχής, επειδή καταπιέζονταν σκληρά από τη βαριά και άδικη φορολογία, αποφάσισαν να προσφύγουν στους επιτρόπους του Σουλτάνου, οι οποίοι όριζαν τα χωριά εκείνα. Πράγματι, πέτυχαν κάποια μείωση της φορολογίας και επέστρεψαν. Ο Βοεβόδας, όμως όχι μόνο δεν αναγνώρισε τα έγγραφα των επιτρόπων και τα απέρριψε ως πλαστά, αλλά συνέλαβε και τρεις από την επιτροπή των κατοίκων, που είχαν πάει στη Κωνσταντινούπολη, τους έδεσε ως κακούργους, τους πήγε ο ίδιος στη Πόλη και ενήργησε ώστε να φυλακιστούν ως ένοχοι εσχάτης προδοσίας.

Όταν το έμαθαν αυτό οι συμπατριώτες τους, έστειλαν αμέσως στη Κωνσταντινούπολη μια επιτροπή, σκοπεύοντας να απευθυνθούν στην ίδια τη βασιλομήτορα, για να ελευθερώσουν τους φυλακισμένους. Καθώς δεν γνώριζαν πως και που θα έπρεπε να απευθυνθούν, προθυμοποιήθηκε ο Άγιος Απόστολος να τους βοηθήσει, αφού γνώριζε καλά και τη τουρκική γλώσσα. Πήρε μάλιστα ο ίδιος την αναφορά και την έδωσε σε ανώτατο αξιωματούχο του Σουλτάνου. Εκείνος όμως είχε ήδη δεχθεί τις διαβολές του Βοεβόδα του Πηλίου. Διέταξε αμέσως εξαγριωμένος να συλληφθεί ο Άγιος και να παραδοθεί στο Βοεβόδα για να τιμωρηθεί για την αυθάδειά του.

Ο Βοεβόδας διέταξε να τον δέσουν με αλυσίδες και του ζήτησε χαράτσι τεσσάρων ετών για όσο χρόνο έλειπε από το χωριό του. Ωστόσο, επειδή φοβόταν μήπως προσφύγουν οι υπόλοιποι της επιτροπής στη βασιλομήτορα, σκεφτόταν ν' απολύσει τελικά τους τέσσερις κρατούμενους. Κάποιος όμως συμπατριώτης του Αγίου, ζηλότυπος γέρος, από φθόνο μήπως ένα ασήμαντο και φτωχό παιδί θεωρηθεί ευεργέτης του τόπου του, τον συκοφάντησε ότι αυτός υποκίνησε την όλη υπόθεση και ότι αν τον ελευθέρωνε σίγουρα θα καταμήνυε το Βοεβόδα στην βασιλομήτορα. Έτσι, ο Βοεβόδας διέταξε να τον βασανίσουν σκληρά μέχρι θανάτου.

Ενώ ο άγιος βασανιζόταν άσπλαχνα, μια μέρα κατάφερε να ελευθερώσει το ένα του πόδι και προσπάθησε να δραπετεύσει. Τον αντιλήφθησαν όμως από το θόρυβο των αλυσίδων και τον συνέλαβαν. Ο Βοεβόδας ήρθε τότε και άρχισε να τον χτυπά με ένα τσεκούρι. Ο άγιος του λέγει: «τι με χτυπάς με τόση σκληροκαρδία; Ή δεν γνωρίζεις ότι είμαι και από σένα και από τους υπηρέτες σου καλύτερος»; Αυτό θεωρήθηκε ομολογία πίστεως για το Ισλάμ, ότι δήθεν ο Άγιος έλεγε πως είναι καλύτερος μωαμεθανός από αυτούς και αμέσως ο Βοεβόδας διέταξε να του κάνουν περιτομή. Ο Άγιος αντιστάθηκε γενναία λέγοντας : «εγώ Χριστιανός είμαι και δεν αρνούμαι την αγία μου πίστη». Τον βασάνισαν τότε και τον έκλεισαν στη φυλακή των κακούργων. Κατόπιν, τον οδήγησαν στον ανώτατο θρησκευτικό ηγέτη των μουσουλμάνων και τους άλλους αξιωματούχους οι οποίοι άρχισαν - με κολακείες και υποσχέσεις για αξιώματα, πλούτη, τιμές - την προσπάθεια για τον εξισλαμισμό του.

Επειδή ο άγιος έμενε σταθερός στη πίστη του, τον οδήγησαν στο Βεζίρη, ο οποίος προσπάθησε και αυτός με τη σειρά του να εξισλαμίσει το μάρτυρα με ακόμα μεγαλύτερες υποσχέσεις. Ο άγιος ούτε καν πρόσεχε τα λόγια τους αλλά τους έλεγε : «Μην αργοπορείτε και χάνετε τον καιρό σας, ό,τι είναι να κάνετε κάντε το γρήγορα. Οποιονδήποτε θάνατο και

αν μου δώσετε θα τον δεχθώ προθυμότατα για χάρη του Χριστού μου. Μην αργοπορείτε λοιπόν. Θέλετε να με κάψετε; Να μαζέψω εγώ τα ξύλα και να ετοιμάσω την φωτιά. Θέλετε να με απαγχονίσετε ; Να ετοιμάσω με τα ίδια μου τα χέρια τη θηλιά. Θέλετε να με αποκεφαλίσετε; Δώστε μου το ξίφος να το ακονίσω εγώ όσο χρειάζεται».

Μη μπορώντας να τον ανεχθούν άλλο, ο βεζίρης τον αποκεφαλισμό του. Αφού όλη εκείνη τη νύχτα τον βασάνισαν, πριν ακόμη ξημερώσει τον οδήγησαν στον τόπο της εκτέλεσης. Κάποιους Χριστιανούς που συνάντησαν τους χαιρέτισε ταπεινά και ζήτησε να τον συγχωρήσουν. Εκείνοι κατάλαβαν τον λόγο, ακολούθησαν φοβισμένοι από μακριά και υπήρξαν αυτόπτες μάρτυρες του τέλους του. Στην πύλη του Γενή τζαμιού προς τον Κεράτιο κόλπο, ο Άγιος γονάτισε και περίμενε το δήμιο. Οι Τούρκοι, προσπάθησαν και αυτή την τελευταία στιγμή να κάμψουν το φρόνημά του, μάταια όμως. Ο δήμιος για να κάνει οδυνηρότερη την εκτέλεση τον χτύπησε τρεις φορές στο λαιμό με το ξίφος και μετά αρπάζοντας με το αιμοβόρο του χέρι τα μαλλιά του αγίου, τον αποκεφάλισε (16 Αυγούστου 1686). Ήταν νέος, μόλις δεκαεννέα ετών.

Ενώ το εκτελεστικό απόσπασμα καθόταν λίγο πιο πέρα από το άγιο λείψανο, ένα αστέρι από τον ουρανό κατέβηκε, στάθηκε πάνω από το άγιο λείψανο και σχημάτιζε σταυρό. Συγχρόνως, πλήθος ανθρώπων εμφανίστηκε και περικύκλωνε το μάρτυρα. Νομίζοντας ότι το πλήθος εκείνο είναι χριστιανοί που ήλθαν να κλέψουν το άγιο λείψανο, όρμησαν κατά κει, αλλά πλησιάζοντας δεν είδαν τίποτα πέρα από το ιερό σώμα του αγίου.

Επειδή ξημέρωνε και άρχισε η κίνηση, φοβήθηκαν οι εκτελεστές μήπως αντιληφθούν οι χριστιανοί τι συνέβαινε και ζητήσουν να πάρουν τον άγιο να τον ενταφιάσουν και να τον τιμούν. Έριξαν αμέσως το σκήνωμά

του στη θάλασσα, την δε κεφαλή του πήγαν στο βεζίρη ως απόδειξη της εκτέλεσης. Το άγιο λείψανο αντί να βυθισθεί, βγήκε πλέοντας από τον Κεράτιο αλλά μένει άγνωστο το που προσορμίστηκε. Την αγία κεφαλή του, ζήτησαν μέσω του Πατριαρχείου οι χριστιανοί, που είχε συναντήσει ο άγιος στο δρόμο για το μαρτύριό του, για να την θάψουν δήθεν. Την έβαλαν σε αργυρή θήκη και την κατέθεσαν στον ιερό ναό του Αγίου Δημητρίου, στα Ταταύλα.

Αργότερα ο Δοσίθεος Σελευκείας, συμπατριώτης του μάρτυρα, την έστειλε στην ιδιαίτερη πατρίδα του, στο σπίτι του, που είχε ανοικοδομηθεί σε ναό, μετά από θαυμαστή προτροπή του ίδιου του Αγίου.

Η αγία μας Εκκλησία και ιδιαίτερα η γενέτειρά του πανηγυρίζει την ιερά του μνήμη στις 16 του Αυγούστου.

Απολυτίκιον

Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Θεῖον βλάστημα τῆς Θεσσαλίας, νέον καύχημα τῆς Ἐκκλησίας,
ἀνεδείχθης Νεομάρτυς Ἀπόστολε, ὑπὲρ Χριστοῦ γὰρ ἀθλήσας
στερρότατα, τῆς εὐσέβειας τὴν δόξαν ἐτράνωσας. Ἄλλα πρέσβευε Κυρίῳ
τῷ Σὲ δοξάσαντι, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Κοντάκιον

Ἦχος γ΄. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἀνδρικῶ φρονήματι, ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ, διαπρέπον ἔνδοξε, ὡς στρατιώτης
τοῦ Λόγου, ἤσχυνας, τῶν ἐναντίων τὰς ἐπινοίας, ἤθλησας, μέχρι

θανάτου γενναιοφρόνως· διὰ τοῦτό σε τιμῶμεν, Μεγαλομάρτυς Χριστοῦ
Ἀπόστολε.

ΠΗΓΕΣ

www.saint.gr/795/saint.aspx

imd.gr > ... > [Τοπικοί Άγιοι](#) > [Ο Άγιος Νεομάρτυς Απόστολος ο Νέος](#)

aktines.blogspot.com/2013/08/1681686.html

elekklesia.blogspot.com/2013/08/blog-post_7758.html

Παναγιώτη Καλαϊτζόγλου

ΑΓΙΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΕΞ ΟΦΡΗΝΙΟΥ ΛΑΡΔΑΝΕΛΛΙΩΝ

Μέσα στην χορεία των Αγίων της εκκλησίας μας, θέση κατέχουν οι Άγιοι Νεομάρτυρες. Οι άνθρωποι εκείνοι, άνδρες, γυναίκες και παιδιά, που από την άλωση της Κων/πόλεως και έπειτα, κατά τα χρόνια της Τουρκοκρατίας, θυσίασαν τη ζωή τους για τον Χριστό την πίστη την Αγίαν.

Ο Άγιος Θεόδωρος γεννήθηκε το έτος 1670 στο Οφρύνιο (Ερένκιοϊ) της επαρχίας Ελλησπόντου και Τρώαδας. Όταν μεγάλωσε κι έγινε Παλληκάρι, άφησε το χωριό του και πήγε στα Δαρδανέλλια (Τσανάκ Καλέ) που ήταν μεγάλη πόλη. Εκεί, πλησίασε έναν έμπορο μεγάλο που επεξεργαζόταν το σησάμι κι έβγαζε το γνωστό σησαμέλαιο κι εργάστηκε κοντά του, για κάποιο διάστημα. Από τον έμπορο αυτόν, έμαθε καλά τη δουλειά. Όταν πια έγινε κάτοχος της τέχνης αυτής (του σαμολαδά) άφησε τον έμπορο κι άνοιξε δική του δουλειά.

Κάποιος Τούρκος όμως, θαύμασε το χαρακτήρα και τις αρετές του Αγίου Θεοδώρου και ήθελε να τον κάνει να απαρνηθεί τη χριστιανική πίστη, να ασπαστεί το Μωαμεθανισμό και κατόπιν να του δώσει την κόρη του για γυναίκα του. Όταν κάποια στιγμή αρρώστησε ο Άγιος και είχε πάρα πολύ πυρετό, βρήκε ευκαιρία ο Αγαρηνός, τον πλησίασε και του είπε πως αν του υπόσχονταν ότι θα «Τουρκέψει», θα τον έκανε καλά και θα του έδινε τη κόρη του για γυναίκα του. Ο Άγιος του απάντησε ότι είναι Χριστιανός, προέρχεται από Χριστιανική οικογένεια και γι' αυτό περιμένει να γιατρευτεί μόνο από τον αληθινό Θεό που είναι ο Ιησούς Χριστός.

Ο Τούρκος όμως, συνέχισε να επιμένει, και κάποια στιγμή που είχε πάρα πολύ πυρετό ο Άγιος του κάπνισε (θυμίαμα) με φύλλα Ελιάς, στα οποία επάνω είχε γράμματα σατανικά και μαγικά. Ο Άγιος, κατά παράδοξο τρόπο, έγινε καλά και τότε ο Τούρκος πήγε και του είπε ότι μετά φύλλα της ελιάς έγινε καλά, χάρη στη δική του βοήθεια και πρέπει γι' αυτό να αλλάξει την πίστη του. Ο Άγιος απάντησε πάλι με τα ίδια λόγια και αφού είδε ο Τούρκος ότι δεν καταφέρνει τίποτα από μόνος του, πήγε στον κριτή της περιοχής και κατήγγειλε ψευδώς τον Άγιο, πως όταν ήταν άρρωστος, είχε ορκιστεί ότι αν γίνει καλά θα αρνιόταν τη πίστη του. Ο κριτής ζήτησε και άλλον μάρτυρα για να βεβαιώσει την υπόθεση και ο Τούρκος πήγε και βρήκε ακόμη έναν ψευδομάρτυρα και τον έφερε μπροστά στον κριτή. Ο κριτής διέταξε να φέρουν τον Άγιο μπροστά του για να απολογηθεί και εκεί ο Άγιος απάντησε με τα ίδια λόγια, ότι είναι χριστιανός, προέρχεται από χριστιανική οικογένεια και ο μόνος αληθινός Θεός τον οποίο πιστεύει και προσκυνάει είναι ο Ιησούς Χριστός, ότι ήταν άρρωστος πραγματικά, αλλά δεν είχε υποσχεθεί ότι θα αλλάξει τη πίστη του.

Αφού άκουσε αυτά τα λόγια ο κριτής διέταξε να τον κλείσουν στη φυλακή χωρίς να του δίδουν ψωμί και νερό. Μόνο κάποιοι Τούρκοι πήγαιναν συχνά και παρακινούσαν τον Άγιο να Τουρκέψει. Τον βασάνιζαν φρικτά χτυπώντας τον με ξυράφι, έσχιζαν τη σάρκα του και έριχναν στις πληγές του αλάτι, του αφαίρεσαν τα νύχια από τα χέρια και τα πόδια και ο Άγιος τα υπέμενε όλα αυτά για την αγάπη του προς τον Χριστό.

Ένας Ιερέας κάποια στιγμή επισκέφτηκε τον Άγιο στη φυλακή και αφού τον παρηγόρησε, τον εξομολόγησε, τον κοινώνησε τα Άχραντα Μυστήρια και τον νουθέτησε να μείνει στερεός στη πίστη του, όπως έκαναν οι Άγιοι Μάρτυρες της Εκκλησίας μας.

Ο κριτής, αφού έβλεπε ότι ο Άγιος συνέχιζε να παραμένει σταθερός στη πίστη του Χριστού, διέταξε να τον βγάλουν από τη φυλακή και συνέχισαν τα βασανιστήρια ρίχνοντας τον σε ένα λάκκο με ασβέστη για τρεις μέρες. Μετά, τον ανέβασαν και τον έδεσαν σε ένα άλογο, το οποίο γύρισε όλη τη Πόλη. Όταν τον έβλεπαν οι μανιασμένοι Αγαρηνοί, άλλοι τον χτυπούσαν με ραβδιά, άλλοι τον κεντούσαν με μυτερά σίδηρα και σουβλιά και άλλοι τον χλεύαζαν. Όταν όμως έτυχε να περάσει από μία εκκλησία των Ορθοδόξων, ω του θαύματος, αμέσως λύθηκαν τα δεσμά και ο Άγιος έπεσε κάτω, προσκύνησε με ευλάβεια και είπε ότι : «Μία είναι η πίστη των ευσεβών και Ορθοδόξων Χριστιανών».

Αυτά αφού είδαν οι Τούρκοι αποφάσισαν να τον φονεύσουν. Του έδεσαν τα χέρια και τα πόδια και του πέρασαν κουκούλα στο κεφάλι. Ο Άγιος όμως, ζήτησε να του βγάλουν τη κουκούλα, διότι με τη θέληση του προσέρχονταν στο θάνατο – μαρτύριο για το Χριστό. Αιτήθηκε ακόμη να τον αφήσουν για λίγο να προσευχηθεί. Αφού προσευχήθηκε έσκυψε το κεφάλι και ο δήμιος κατέβασε τη μάχαιρα του στο λαιμό του αγίου και τον αποκεφάλισε στις 2 Αυγούστου του 1690, όταν ο Άγιος Θεόδωρος ήταν μόλις 20 χρονών παλικάρι.

Ήταν τόσο το μένος των Τούρκων για τον Άγιο, ώστε ο κριτής δεν επέτρεψε να ταφεί το σώμα του μάρτυρα, άλλα έβαλε φρουρούς να το φυλάνε, για να μην πάνε οι Χριστιανοί και το πάρουν κρυφά. Όμως, όταν νύχτωσε, φάνηκε ένα φώς από τον ουρανό που κατέβαινε μέχρι τη γη, πάνω στο σώμα του μάρτυρος. Μετά από αυτό το πρώτο θαύμα, οι χριστιανοί ζήτησαν από τις αρχές και πήραν την άδεια να ενταφιάσουν

το σώμα του μάρτυρα Θεόδωρου, στην αυλή της εκκλησίας. Μετά από χρόνια, όταν έγινε η ανακομιδή των λειψάνων του, τα μετέφεραν μέσα στο ναό προς ευλογία και αγιασμό των πιστών χριστιανών οι οποίοι προσερχόταν στην χάριν του.

Το 1922, η τίμια κάρα του μεταφέρθηκε και απετέθη στον ιερό ναό της Αγίας Ξένης στη Νίκαια του Πειραιά.

Η Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη του στις 2 του Αυγούστου.

ΠΗΓΕΣ

www.saint.gr/2196/saint.aspx

www.vryzaskostas.gr/index.php?option=com...id..

ΔΟΛΜΑΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΙΕΡΕΥΣ

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΧΡΥΣΟΧΟΟΣ

Ο Άγιος Ιωάννης καταγόταν από μια πόλη της Βουλγαρίας με το όνομα Σούμνα. Στη νεανική του ηλικία ήταν πολύ όμορφος στην όψη αλλά ομορφότερος στην ψυχή. Ο άγιος ασκούσε το επάγγελμα του χρυσοχόου. Ήταν δε Χριστιανός με θερμή πίστη και πολλές αρετές. Απέναντι από το εργαστήριό του ήταν τούρκικο σπίτι, του οποίου ο νοικοκύρης είχε μια κόρη ανύπαντρη. Η κοπέλα βλέποντας και παρατηρώντας κάθε μέρα τον Ιωάννη, τον ερωτεύθηκε με σαρκικό έρωτα και μη μπορώντας να πετύχει το σκοπό της μηχανεύτηκε το εξής

τέχνασμα : μια μέρα κατέβηκε κάτω στην πόρτα του σπιτιού της και φώναξε τον Ιωάννη να της πάρει μέτρο στο δάχτυλο, για να της φτιάξει ένα χρυσό δαχτυλίδι. Όταν πήγε ο άγιος να της πάρει μέτρα, εκείνη του άρπαξε το χέρι και τον τράβηξε με όση δύναμη είχε μέσα στο σπίτι της. Τράβηξε τότε το χέρι του κι εκείνος με δύναμη για να απαλλαχτεί, με αποτέλεσμα η κοπέλα να πέσει με την πλάτη κάτω. Επειδή δεν κατόρθωσε να πετύχει τον σκοπό της άρχισε να φωνάζει με όλη της τη δύναμη, συκοφαντώντας τον άγιο ότι προσπάθησε να της επιτεθεί με ανήθικο σκοπό. Οι Τούρκοι που προσέτρεξαν στις φωνές της τον άρπαξαν και τον οδήγησαν στον κριτή (δικαστή).

Ο δικαστής, με τη σύμφωνη γνώμη του πατέρα της κοπέλας, αποφάσισε για τον Ιωάννη ότι ή έπρεπε να τουρκέψει και να τη παντρευτεί ή να τον δέρνουν μέχρι να πεθάνει. Ο άγιος προτίμησε το δεύτερο. Παρά τις δελεαστικές προτάσεις του δικαστή, των παρευρισκομένων και του πατέρα, ο οποίος τον συγχωρούσε, τον δεχόταν για γαμπρό του και κληρονόμο της μεγάλης του περιουσίας, ο άγιος έμενε σταθερός στη πίστη του Χριστού. Έλεγε με θάρρος : “Χριστιανός είμαι και Χριστιανός θα πεθάνω”. Έτσι άρχισε ο ξυλοδαρμός. Τον έδειραν τόσο πολύ ώστε έπεσαν τα νύχια των ποδιών του. Σταμάτησαν κάποτε μήπως και είχε αλλάξει γνώμη ή μήπως κατάφεραν να τον μεταπείσουν. Βλέποντας τη σταθερότητά του τον κρέμασαν με σκοινιά από τις μασχάλες ψηλά, ώσπου πέρασε η ημέρα. Το βράδυ τον κατέβασαν και προσπαθούσαν με κολακείες και απειλές να επιτύχουν την εξωμοσία του. Μάταια όμως. Ο Άγιος παρέμενε σταθερά προσηλωμένος στη πίστη του Χριστού.

Μη έχοντας τι άλλο να κάμουν, τον έκλεισαν στη φυλακή δίνοντας του δύο ημέρες διορία. Μετά τις δύο ημέρες, επειδή ο άγιος δεν δέχτηκε τις προτάσεις τους, τον κρέμασαν με τον ίδιο τρόπο. Το βράδυ πάλι φυλακή. Την άλλη μέρα πάλι θέλγητρα και φόβητρα, όμως ο άγιος με σταθερή πίστη επαναλάμβανε : “ Χριστιανός είμαι και Χριστιανός θα πεθάνω”. Τον κρέμασαν από τις μασχάλες και πάλι. Αυτή τη φορά όμως στήθηκε

και το μάγγανο, ένα όργανο βασανισμού, το οποίο τραυμάτιζε και κατέκοπτε σιγά σιγά το σώμα του. Σταμάτησαν όμως και πάλι. Του ασκούσαν ψυχολογική πίεση, κι έφεραν μάλιστα κι ένα γιατρό. Μη φοβάσαι, του έλεγαν, δεν πεθαίνεις, οι πληγές σου γιατρεύονται. Τούρκεψε και θα σε κάνουμε μεγάλο αγά. Όσο ο άγιος έμενε σταθερός στην πίστη του και επαναλάμβανε : “Χριστιανός είμαι, Χριστιανός πεθαίνω”, τόσο εκείνοι σκλήραιναν τη στάση τους. Άρχισαν να τον γδέρνουν ζωντανό. Του έβγαλαν μια λουρίδα δέρμα από το στήθος και από τη πλάτη. Για να του κάνουν οδυνηρότερο το μαρτύριο, πάστωναν κυριολεκτικά τις πληγές με αλάτι και τον έκαιγαν με κεριά αναμμένα . Κατόπιν χρησιμοποίησαν ένα άλλο όργανο βασανισμού με το οποίο του έσφιγγαν το κεφάλι. Τελικά ο μουφτής έδωσε διαταγή να αποκεφαλισθεί ! Η Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη του στις 14 Μαΐου.

ΠΗΓΗ :

ΠΗΓΗ ΖΩΗΣ - ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΣΤΟ INTERNET

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

**Άγιος Νεομάρτυς και Ιερομάρτυς Σεραφείμ, Επίσκοπος Φαναρίου
και Νεοχωρίου**

Ο άγιος καταγόταν από το χωριό Μπεζήλα της Ευρυτανίας, το οποίο σήμερα ανήκει στο Νομό Καρδίτσας.

Σε νεαρή ηλικία έλαβε το αγγελικό σχήμα του μοναχού και μετέπειτα έγινε Ιερομόναχος στην Ι. Μονή Παναγίας της Κορώνης, (Ι. Μητρόπολις

Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφασάλων). Μετά τη κοίμηση του Επισκόπου της περιοχής, εκλέχτηκε Επίσκοπος Φαναρίου και Νεοχωρίου.

Συνέβη εκείνο τον καιρό το κίνημα του Διονυσίου του Φιλοσόφου Επισκόπου Λαρίσης, το οποίο κατέστειλαν οι Τούρκοι, συνελήφθηκε και γνώρισε μαρτυρικό θάνατο. Το γεγονός αυτό είχε προκαλέσει μεγάλη αναστάτωση στους Τούρκους. Ήταν ανάγκη όμως να κατέβει ο άγιος στο Φανάρι, κωμόπολη της επαρχίας του και να μοιράσει στους αγάδες τα συνηθισμένα πεσκέσια. Κάποιοι αγάδες τότε, που μισούσαν τον άγιο εξαιτίας της αρετής του και της ποιμαντικής του δραστηριότητας, παρακινημένοι από το φθονερό δαίμονα, άρπαξαν την ευκαιρία να του κάνουν κακό. Μόλις τον είδαν άρχισαν να συζητούν μεταξύ τους..... Και αυτός ήταν με τον Διονύσιο και πως τόλμησε να εμφανιστεί μπροστά μας όντας εχθρός μας ;

Ο άγιος άκουσε τα σχόλια, νόμισε ότι τα λένε για κάποιον άλλον και ανυποψίαστος ρώτησε για ποιόν τα λένε. Εκείνοι του απάντησαν με θυμό : «Για σένα αποστάτη και επίβουλε. Τώρα που έπεσες στα χέρια μας θα τιμωρηθείς και συ, όπως σου αξίζει. Εκτός μόνο εάν θελήσεις να αφήσεις την πίστη σου και να γίνεις Τούρκος. Τότε θα σε συγχωρήσουμε και θα σε τιμήσουμε. Μόνον έτσι θα καταλάβουμε πως μετανόησες και έγινες ένα με μας».

Ο άγιος, ο οποίος ποθούσε το μαρτύριο για το Χριστό, τα άκουσε όλα αυτά χωρίς να τα περιμένει, ως θεόσταλη ευκαιρία. Στάθηκε με πολλή γενναιότητα και τους είπε : «Ως προς την κατηγορία που με κατηγορείτε, ξέρετε πολύ καλά ότι είμαι αθώος. Όχι μόνον οι Χριστιανοί το γνωρίζουν αλλά εσείς οι Τούρκοι το γνωρίζετε καλύτερα..... Όσον αφορά δε τη προτροπή σας να αφήσω τη πίστη μου για να γλυτώσω το θάνατο, δεν πρόκειται με κανένα τρόπο ν' αφήσω το γλυκυτό μου

Ιησού και Θεό και Πλάστη μου και μάλιστα τη στιγμή που πρόκειται να θανατωθώ αδίκως. Όσο για τις τιμές που μου λέτε, ελπίζω ν' απολαύσω πολύ περισσότερες τιμές από το Δεσπότη μου, τις δε δικές σας ούτε να τις ακούσω δεν καταδέχομαι».

Μόλις τ' άκουσαν αυτά οι αγάδες, τον άρπαξαν και τον πήγαν στον πασά κατηγορώντας τον ότι ήταν κι αυτός μαζί με το Διονύσιο και πως έπρεπε να θανατωθεί σκληρά για παραδειγματισμό.

Τότε ο πασάς κάθισε στον θρόνο του και διέταξε να φέρουν τον άγιο μπροστά του. Άρχισε με ήρεμο τρόπο να του λέει : «Σε βλέπω πως είσαι συνετός άνθρωπος και απορώ πως συνεργάστηκες μ' εκείνον τον παλιάνθρωπο. Δεν το σκέφτηκες καλά πως επιχειρούσατε κάτι το αδύνατο και καταστροφικό για σας ; Και να, βλέπεις πως εκείνος ο κακός είχε κακό τέλος κι εσύ πιάστηκες και κινδυνεύεις να πεθάνεις με άσχημο και φρικτό θάνατο. Όμως εγώ, βλέποντας τη φρονιμάδα σου, λέω πως σαν άνθρωπος έκανες λάθος και επειδή λυπάμαι να σε θανατώσω, σε συμβουλεύω να γίνεις Τούρκος. Όχι μόνο θα σου χαρίσουμε τη ζωή αλλά θα σ' έχουμε και σε μεγάλη υπόληψη για τη σύνεσή σου».

Ο άγιος με πολλή συντομία του απάντησε : «Το ότι ταλαιπωρούμαι αδίκως το γνωρίζεις καλύτερα από τον καθένα. Όμως την πίστη μου δεν την αρνούμαι ούτε πρόκειται να χωριστώ ποτέ από τον γλυκύτερο Δεσπότη μου και Θεό, τον Ιησού Χριστό, ακόμη κι αν με θανατώνετε με μύριους θανάτους. Είναι χαρά μου και αγαλλίασή μου. Γι' αυτό, άρχοντα, δείρε με σφάξε με, κόψε με, κάνε ό,τι μπορείς».

Ο πασάς τότε διέταξε να τον δείρουν αλύπητα για ώρα, να του κόψουν τη μύτη και να τον ρίξουν στη φυλακή. Χωρίς καμιά φροντίδα, χωρίς τροφή και νερό.

Ο άγιος χαιρόταν στη φυλακή και ευχαριστούσε τον Θεό που τον αξίωσε να πάθει για το όνομά Του και Τον παρακαλούσε να του δώσει υπομονή μέχρι τέλους.

Την άλλη μέρα διέταξε ο πασάς να τον φέρουν πάλι μπροστά του. «Άραγε, του λέει με άμετρη έπαρση, Σεραφείμ, σωφρονίστηκες από τα χθεσινά βάσανα, κατάλαβες το συμφέρον σου, να κάνεις εκείνο που σε συμβουλεύω σαν φίλος σου ή επιμένεις στη κακή σου γνώμη» ;

Ο άγιος με χαρούμενο πρόσωπο του απάντησε : «Έπρεπε, άρχοντα, να μη σου απαντήσω καθόλου. Επειδή όμως λες πως είσαι φίλος μου και με συμβουλεύεις αυτή τη κακή συμβουλή, δηλαδή να αφήσω τον Κύριό μου Ιησού Χριστό, τον Ποιητή και Πλάστη μου και να πιστέψω σε έναν άνθρωπο θνητό, αγράμματο, εχθρό και πολέμιο του Χριστού μου.....»

Σε αυτό το σημείο ο πασάς τον διέκοψε, δεν περίμενε να τελειώσει το λόγο του και διέταξε να τον δείρουν, να του τεντώσουν τα χέρια και τα πόδια με τροχαλίες, να βάλουν πάνω στην κοιλιά του μια μεγάλη πέτρα και να ξεσκίζουν και να κατακόψουν τις σάρκες του.

Οι δήμιοι αφού έκαναν όλα αυτά τον πότιζαν και νερό με στάχτη και χολή ανακατεμένο. Ο άγιος τα υπέμενε όλα με χαρά και υπομονή. Το πρόσωπό του ήταν τόσο λαμπρό και χαρούμενο ώστε απορούσαν και οι δήμιοι. Τελικά, βλέποντας ο πασάς τη σταθερότητά του, διέταξε να τον θανατώσουν με ανασκολοπισμό. Τον οδήγησαν στο κέντρο της κωμόπολης του Φαναρίου και τον σούβλισαν στις 4 Δεκεμβρίου του 1601. Έδωσε δε εντολή ο πασάς να παραμείνει το άγιο λείψανο στο παλούκι

πολλές ημέρες, για σωφρονισμό των άλλων.

Παρ' όλο που έμεινε όμως πολλές ημέρες δεν αλλοιώθηκε, όπως συμβαίνει συνήθως στα νεκρά σώματα, ούτε βρώμισε αλλά έβγαζε μια θαυμάσια ευωδία, ώστε να απορούν ακόμα και οι Αγαρηνοί.

Οι Χριστιανοί χαίρονταν και ευχαριστούσαν το Θεό, τόσο για την ομολογία του αγίου όσο και διότι αξιώθηκαν να δουν στις μέρες τους μάρτυρα, όπως και στους παλιούς χρόνους.

Δεν τους επέτρεπαν να πάρουν το άγιο λείψανο για ταφή και το φρουρούσαν μέρα νύχτα. Έκοψαν μάλιστα τη κεφαλή και τη πήγαν στα Τρίκαλα για να εκτεθεί μαζί με άλλες κεφαλές κακούργων πάνω σε κοντάρια. Έστησαν τα κοντάρια με τις κεφαλές στη σειρά να βλέπουν προς τη Δύση. Το πρωί το πρόσωπο του αγίου έβλεπε προς την Ανατολή. Γύρισαν το κοντάρι στη Δύση. Το πρωί ήταν στραμμένο στην Ανατολή. Αυτό γινόταν για πολλές ημέρες.

Έτυχε τότε να βρίσκεται ο Ηγούμενος της Μονής Δουσίκου στα Τρίκαλα, ο οποίος έταξε σε έναν Αρβανίτη Χριστιανό πενήντα γρόσια αν κατόρθωνε να του δώσει την αγία κάρα. Πήγε μια νύχτα που είχε πάρει ο ύπνος τους φρουρούς, έβγαλε τη κεφαλή από το κοντάρι, έπεσε όμως το κοντάρι, έκανε θόρυβο, ξύπνησαν οι φρουροί και άρχισαν να τον κυνηγούν. Άρπαξε τότε την αγία κάρα από τα μαλλιά, την έριξε στη ράχη του και άρχισε να τρέχει. Φθάνοντας στο γεφύρι της Σαλαμβρίας και βλέποντας να πλησιάζουν οι διώκτες, πέταξε τη τιμία κεφαλή στο ποτάμι, οπότε εκείνοι σταμάτησαν τη καταδίωξη και γύρισαν πίσω. Η αγία κάρα παρασύρθηκε από τα νερά και πιάστηκε πιο κάτω στο φράχτη που είχαν κάνει κάποιοι στο ποτάμι για να ψαρέψουν. Τη νύχτα οι ψαράδες έβλεπαν ένα πύρινο στύλο στη φράχτη τους. Απορημένοι, την άλλη μέρα, πλησίασαν και βρήκαν τη χαριτόβρυτη κάρα του αγίου νεομάρτυρα και τη παρέδωσαν στον Ηγούμενο της Μονής Δουσίκου.

Τελικά δόθηκε στην Ι. Μ. Κορώνης, τόπο της μετανοίας του αγίου, όπου και φυλάσσεται μέχρι σήμερα επιτελώντας θαύματα. Η ιερά του μνήμη τελείται με κάθε επισημότητα κάθε χρόνο στις 4 Δεκεμβρίου.

Βιβλιογραφία

- Διακόνημα <http://www.diakonima.gr/>
- Wordpress <http://agathan.wordpress.com/>
- Ιερά Μητρόπολη Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσαλών
http://www.imthf.gr/index.php?option=com_content&view=article&id=22:2010-10-27-10-55-56&catid=14:2010-10-27-10-53-32&Itemid=29
- Βικιπαίδεια
- Βιβλίο Νεομαρτύρων

Μανδηλής Χριστόδουλος

Α' Λυκείου ΓΕΕΛ Νεαπόλεως

ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ο ΝΕΟΣ (ΒΟΥΝΕΝΑ)

Ο Άγιος Νικόλαος ο Νέος γεννήθηκε στα μέρη της Ανατολής από γονείς ευσεβείς και ενάρετους. Όταν ενηλικιώθηκε κατατάχθηκε στον Αυτοκρατορικό Στρατό, με το αξίωμα του Δούκα, γυμνάζοντας τους στρατιώτες του, στο να είναι γενναίοι και ατρόμητοι πολεμιστές, κυρίως όμως τους νουθετούσε και τους δίδασκε να πιστεύουν στον Θεό, να προσεύχονται, να μην αδικούν ποτέ κανέναν και να ζητούν από τον Χριστό να τους δίνει δύναμη για να πολεμούν τους εχθρούς. Δεν ήταν όμως μόνο οι εξωτερικοί εχθροί που έπρεπε να αντιμετωπίσουν, αλλά και οι διάφορες εξεγέρσεις που συνέβαιναν στο εσωτερικό της Αυτοκρατορίας. Σε μία τέτοια εξέγερση εστάλη ο Νικόλαος, από τον Αυτοκράτορα Λέοντα τον Γ' τον Ίσαυρο τον Εικονομάχο, για να

επιβληθεί στους εξεγερθέντες και να επαναφέρει την ειρήνη και την ευστάθεια. Στην επιχείρηση αυτή είδε να χύνεται άδικα ανθρώπινο αίμα και να χάνονται ψυχές. Φοβούμενος μήπως κι εκείνος χάσει την ζωή του κυρίως την ψυχή του, συνοδευόμενος από δώδεκα στρατιώτες του, αποσύρθηκαν στα Βούνενα της Θεσσαλίας όπου κατοικούσαν αρκετοί ασκητές κοντά στους οποίους έζησαν ασκητικά με νηστείες, αγρυπνίες και αδιάλειπτη προσευχή. Ένας επι πλέον λόγος για τον οποίο ο Άγιος αναχώρησε από το Στράτευμα ήταν και η διαφοροποίηση του από τον Αυτοκράτορα Λέοντα τον Ίσαυρο σχετικά με την Προσκύνηση των Αγίων Εικόνων τις οποίες ο Αυτοκράτορας δεν τιμούσε. Όταν οι Άβαροι κατέφθασαν στην Θεσσαλία σκορπώντας τον θάνατο και την καταστροφή στο βάρβαρο πέραςμα τους, συνέλαβαν τον Νικόλαο και τους στρατιώτες του, τους οποίους κατέσφαξαν. Τον Νικόλαο προσπάθησαν με υποσχέσεις και κολακείες να τον πείσουν να αρνηθεί την πίστη του αλλά δεν τα κατάφεραν. Αφού τον κατατρώπησαν με το ίδιο το κοντάρι του στη συνέχεια απέκοψαν την Τιμία Του Κεφαλή στις 9 Μαΐου του 720 μ.Χ και το νεανικό αίμα Του πότισε άφθονα την Θεσσαλική γη. Στο σημείο της σφαγής εγκατέλειψαν οι Άβαροι το Σώμα του Αγίου, όπου μετά από πολλά χρόνια το βρήκε ακέραιο και ευωδιάζων κάποιος άρχοντας Ευφημιανός, ο οποίος γιατρεύθηκε από την ασθένεια της λέπρας που έπασχε και αφού το ενταφίασε, έκτισε εκεί Ναό στο όνομα του Οσιομάρτυρα. Ο Θεός Τον δοξάζει.. Στα Βούνενα της Θεσσαλίας συμβαίνει κάτι πολύ Θαυμαστό! Από τα δένδρα στα οποία δέθηκε και βασανίσθηκε ο Άγιος ρέει ένα κόκκινο υγρό το οποίο ονομάζεται «Αίμα». Το υγρό αυτό όταν χρησιμοποιείται με πίστη και εμπιστοσύνη στον Οσιομάρτυρα έχει ιαματικές ιδιότητες και επιτελεί θαύματα σε πάσχοντες από δερματικές παθήσεις και κεφαλοπονία. Εξ' άλλου τα τάματα, τα χρυσαφικά και τα αφιερώματα που στολίζουν το εικόνισμα Του, εκπροσωπούν τα Θαύματα και τις ευεργεσίες που επιτέλεσε και επιτελεί σε εκείνους που τον επικαλέσθηκαν και τον επικαλούνται.

ΠΗΓΕΣ :

www.saint.gr/1498/saint.asp

www.inagiounikolaoutouneou.gr/apps/gr/spag/3_1335418443.html

ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ, ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΩΝ,
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 1996, ΕΚΔ. «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ».

<http://www.inagiounikolaoutouneou.gr/>

ΚΟΥΛΠΑΚΙΔΗΣ ΑΣΤΕΡΙΟΣ

Άγιος Χριστόδουλος ο εκ Κασσάνδρας (27 Ιουλίου)

Ο Άγιος Χριστόδουλος καταγόταν από τη Βάλτα της Κασσάνδρας, τη σημερινή Κασσάνδρεια. Από μικρό παιδί πήγε στη Θεσσαλονίκη και έμαθε τη δουλειά του αμπατζή, ήταν δηλαδή κατασκευαστής ενδυμάτων από χοντρό μάλλινο ύφασμα. Πήγαινε με τους άλλους αμπατζήδες σε διάφορα περιοχές για εργασία και πάλι επέστρεφε στη Θεσσαλονίκη. Κάποτε όταν βρέθηκε σε κάποιο ταξίδι στη Χίο αγόρασε έναν ξύλινο σταυρό. Τον έδωσε σ' έναν αγιογράφο, τον ζωγράφισε και τον πήγε στην εκκλησία του Αγίου Αθανασίου, διότι ο καντηλανάφτης ήταν φίλος του. Εκείνες τις μέρες έτυχε να εξισλαμίζεται ένας Βούλγαρος. Το έμαθε ο Άγιος και πικράθηκε για την απώλεια αυτής της ψυχής. Αποφάσισε τότε στον λογισμό του να μαρτυρήσει. Κάθισε λοιπόν, χωρίς να πει τίποτε σε κανένα και έγραψε όλα του τα αμαρτήματά του εκ νεότητός του, πήρε τον σταυρό του και πήγε στον πνευματικό. Έδωσε στον πνευματικό να κρατάει τον σταυρό και εκείνος διάβασε την εξομολόγησή του. Την άλλη μέρα πήγε στον φίλο του τον καντηλανάφτη και του λέγει πως είχε ξεχάσει κάποιες αμαρτίες και θα πάει ξανά στον πνευματικό. Αφού εξομολογήθηκε έμεινε στον φίλο του. Την άλλη μέρα σηκώθηκε νωρίς, πριν τον νεωκόρο, άνοιξε την εκκλησία, άναψε τα καντήλια και έμεινε

στον όρθρο και τη θεία Λειτουργία. Λέει του φίλου του, του νεωκόρου, Φέρε μου τον σταυρό. Τι τον θέλεις; του λέει εκείνος. Τον θέλει ο ζωγράφος για να ζωγραφίσει ένα παρόμοιο για κάποιον άλλο. Πήρε τον σταυρό, πήγε στο εργαστήριο και καθόταν κι έραβε. Όταν άκουσε να χτυπούν τα τύμπανα για την περιτομή του Βούλγαρου, σηκώθηκε, άφησε τα μαχαίρια που είχε στη ζώνη του στο εργαστήριο και με τον σταυρό στο χέρι πήγε κατ' ευθείαν στον καφενέ, που θα γινόταν η περιτομή, πλησίασε τον άθλιο αρνησίθρησκο και του έλεγε : Τί έπαθες, αδελφέ; Να η πίστη μας, να ο Χριστός που σταυρώθηκε για χάρη μας και συ γιατί αφήνεις τον Χριστό, τον σωτήρα σου, και γίνεσαι τούρκος; Εκείνος ούτε που ήθελε να τον ακούσει. Ο Άγιος τότε τον πλησίασε και του έδινε τον σταυρό να τον φιλήσει, λέγοντάς του : Φίλησε, αδελφέ μου, τον σταυρό του Κυρίου μας. Εκείνος ούτε που τον πρόσεχε. Οι γενίτσαροι τον έδιωξαν, όμως ο Άγιος δεν φοβήθηκε και τους λέει : Εγώ μ' εσάς δεν έχω τίποτε αλλά με τούτον τον αδελφό μου, που θέλει να γίνει τούρκος. Και πάλι τον παρακινούσε να μην τουρκέψει. Τότε οι γενίτσαροι τον έδειραν και τον χτύπησαν με τα μαχαίρια τους στον λαιμό και το κεφάλι, τόσο που το αίμα έτρεχε σαν βρύση, τον έδεσαν και τον πήγαν σηκωτό στον επικεφαλής των γενιτσάρων ενώ κρατούσε πάντα τον σταυρό στα χέρια του. Από κει τον πήγαν στον κριτή.

-Ποιος σ' έστειλε να κάνεις αυτό το πράγμα; τον ρώτησε ο δικαστής.

-Κανένας δεν μ' έστειλε αλλά ο Χριστός. Άστα αυτά του λέει ο δικαστής και γίνου Τούρκος.

-Να γίνεις εσύ Χριστιανός, του απάντησε ο Άγιος.

Ο κριτής διέταξε να τον δείρουν. Οι γενίτσαροι όμως επέμεναν και έλεγαν μάλιστα ότι αν δεν τον καταδικάσει σε θάνατο θα τον κόψουν κομματάκια μέσα στο δικαστήριο. Επειδή ο κριτής φοβήθηκε τους τον παρέδωσε να τον πάνε στον μουσελίμη. Τον έδεσαν μ' ένα σκοινί από τον λαιμό και τον τραβούσαν σαν αρνί του Χριστού για τον μουσελίμη. Αυτός τον ρώτησε τα ίδια και επειδή ο Άγιος έδωσε την ίδια απάντηση διέταξε να τον χτυπήσουν στα πόδια με διακόσιες τέσσερις ξυλιές. Το αίμα κοκκίνιζε τη γη. Στις 27 Ιουλίου του 1777 τον απαγχόνισαν στην

Πύλη της εκκλησίας του Αγίου Μηνά στη Θεσσαλονίκη. Ύστερα τον ξεγύμνωσαν και του φόρτωσαν τον σταυρό του στην πλάτη. Οι Χριστιανοί πλήρωσαν εξακόσια γρόσια, τον ξεκρέμασαν και τον ενταφίασαν έντιμα. Πλήθος θαυμάτων ακολούθησαν. Ακόμα και το σκοινί που τον κρέμασαν και το πουκάμισό του θαυματουργούσαν. Το μαρτύριο του αγίου νεομάρτυρα Χριστοδούλου κατέγραψε στο Νέον Μαρτυρολόγιον ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης.

ΠΗΓΕΣ :

- www.agiosgeorgioslatsia.com/66.html

- www.diakonima.gr/tag/χριστόδουλος/

- www.saint.gr/2081/saint.aspx

-Συναξαριστής Νεομαρτύρων, Μακαρίου Κορινθίου, Νικοδήμου Αγιορείτου, Νικηφόρου Χίου και Διδασκάλου Αθανασίου Παρίου, Εκδόσεις «Ορθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη.

ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ ANNA

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ο ΔΕΡΒΙΣΗΣ

Ο Αλέξανδρος ο δερβίσης γεννήθηκε στην περιοχή της σημερινής Λαοδηγήτριας της Θεσσαλονίκης. Οι γονείς του τον φυγάδεψαν στη Σμύρνη όπου εκείνος βρήκε δουλειά στο σπίτι ενός πασά, ο οποίος τον έπεισε να αλλαξοπιστήσει. Έπειτα από αυτό, ο Αλέξανδρος πήγε στη Μέκκα όπου προσκύνησε το τάφο

του Μωάμεθ λαμβάνοντας έτσι το σχήμα του δερβίση. Έτσι άρχισε να κηρύττει το Μωαμεθανισμό σε πόλεις και χωριά. Όμως, η συνείδησή του άρχισε να τον βασανίζει για αυτό το σφάλμα του και ο Αλέξανδρος σκέφτηκε να μαρτυρήσει. Μετά από αυτό, άρχισε να κρίνει τη σκληρότητα των Τούρκων σε τέτοιο βαθμό που μερικοί αποφάσισαν να τον σκοτώσουν. Ο Αλέξανδρος ενημερώθηκε εγκαίρως και το έσκασε από το Ραχήτι της Αιγύπτου. Για δέκα χρόνια, από το 1784 μέχρι το 1794 περιπλανώμενος στις πόλεις και στα χωριά έλεγχε τους Τούρκους και τους κήρυττε τη φιλανθρωπία, τη σωφροσύνη και την αρετή. Στους χριστιανούς φέρονταν με πραότητα.

Όταν τελείωσε η περιπλάνησή του, πήγε στη Σμύρνη, μέσω της Χίου, όπου ομολόγησε την πίστη του και απαρνήθηκε το Μωαμεθανισμό. Παρ' όλες τις προσπάθειες των Τούρκων να τον μεταπείσουν αυτός παρέμεινε ακλόνητος. Έτσι αποφάσισαν να τον εκτελέσουν. Στην πορεία προς τον τόπο της εκτέλεσης, οι Τούρκοι μάταια προσπαθούσαν να του αλλάξουν τη γνώμη.

Έτσι, ο Αλέξανδρος ο δερβίσης θανατώθηκε στις 26 Μαΐου το 1794, ημέρα Παρασκευή. Η Αγία μας Εκκλησία τιμά τη μνήμη του στις 26 Μαΐου.

ΠΗΓΕΣ :

1. [ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ - ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ](#)
2. [Agio Oros \(Athos\)](#)
3. [Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου Συναξαριστής των δώδεκα μηνών του ενιαυτού](#)
4. www.synaxarion.gr

ΣΟΥΛΙΩΤΗΣ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ

Αργυρός ο εξ Επανομής

Ο Αργυρός γεννήθηκε στην Απανομή (σημερινή Επανομή) του νομού Θεσσαλονίκης το 1788. Σε νεαρή ηλικία ήρθε στη Θεσσαλονίκη και ξεκίνησε να εργάζεται ως υπηρέτης ενός ράφτη.

Αιτία για να οδηγηθεί στο μαρτύριο υπήρξε ένα περιστατικό που συνέβη όταν ένας χριστιανός, ο οποίος κατάγονταν από το Σοχό της Θεσσαλονίκης, είχε φυλακιστεί για κάποιο έγκλημα που είχε διαπράξει και επέλεξε να εξωμόσει για να γλιτώσει τη θανατική ποινή. Έτσι, όταν αυτός μπήκε σε ένα καφενείο μαζί με μερικούς γενίτσαρους που είχαν αναλάβει να τον κατηχήσουν στη μουσουλμανική θρησκεία, μπήκε και ο Αργυρός και προσπάθησε να τον πείσει να γυρίσει στο Χριστιανισμό. Λέγεται μάλιστα, ότι τα λόγια του ήταν τα εξής: *“Τι κακόν έκαμες αδελφέ να αρνηθείς τον Χριστό, τον Ποιητή και Σωτήρα μας! Τι μέγα κακό έκαμες, ταλαίπωρε, στην ψυχή σου, να την παραδώσεις στην κόλαση, αυτός είναι αιώνιος και ατελείωτος θάνατος, για να αποφύγεις αυτό τον πρόσκαιρο θάνατο. Έλα, έλα αδερφέ στα λογικά σου. Έλα στα καλά σου και μετανόησε και ομολόγησε τον Χριστό, γιατί έχουμε χρέος να πεθάνουμε για την αγάπη του, όταν είναι ανάγκη, γιατί Εκείνος θυσιάσθηκε για την δική μας αγάπη.”* Οι γενίτσαροι βλέποντας τον, άρχισαν να τον δέρνουν άγρια αλλά τελικά αποφάσισαν να προσπαθήσουν να τον κάνουν να αλλαξοπιστήσει. Αφού όμως δεν πέτυχαν τίποτα, τον πήγαν στο κριτή και εκεί, είτε με απειλές, είτε με κολακείες, προσπάθησαν χωρίς αποτέλεσμα, να τον μεταπείσουν και έτσι διατάχτηκε η φυλάκιση του.

Μετά από δύο ημέρες, οι μουσουλμάνοι επανέλαβαν τις προσπάθειές τους, αλλά βλέποντας ότι δεν είχαν καταφέρει τίποτα, ζήτησαν από τον

κριτή να διατάξει την εκτέλεσή του. Αυτός δεν συμφωνούσε, αφού ο Αργυρός δεν είχε διαπράξει κάποιο αδίκημα. Τελικά όμως υποχώρησε στις πιέσεις των Τούρκων.

Έτσι, τη Παρασκευή 11 Μαΐου 1806, οδηγήθηκε στο Καμπάν της Θεσσαλονίκης (=κεντρική αγορά της πόλεως, σημερινό Καπάνι), όπου απαγχονίστηκε σε ηλικία μόλις 18 ετών. Το νεκρό σώμα του όμως δεν παρουσίαζε καμία αλλοίωση και ο ίδιος φαινόταν σαν να κοιμάται, κάτι που προκάλεσε το θαυμασμό όλων και έτσι οι Τούρκοι κατέβασαν το σώμα από την αγχώνη μετά από μόλις μία μέρα και όχι τρεις, όπως συνηθιζόταν.

Η μνήμη του τιμάται στις 11 Μαΐου. Η πρώτη Ακολουθία προς τιμήν του εκδόθηκε το 1933 στη Θεσσαλονίκη από άγνωστο συνθέτη. Σε αυτή αναφέρονται και τα ονόματα των γονέων του, Αστέριου και Βασιλικής Ντογιούδη. Η Ακολουθία αυτή αντικαταστάθηκε το 1978 από το μοναχό Γεράσιμο Μικραγιαννανίτη, ο οποίος συνέθεσε μια νέα. Στο κεντρικό βημόθυρο του ναού της Παναγίας στην Επανομή βρίσκονται δύο απεικονίσεις του νεομάρτυρα και χρονολογούνται η μία στο 1853 και η άλλη στο 1884.

Ακόμα, στη γενέτειρα του νεομάρτυρα, η μνήμη του είχε λησμονηθεί μέχρι το 1931. Τότε, άνθρωποι του χωριού επισκέφτηκαν στο Άγιο Όρος, τη Μονή Βατοπεδίου, όπου τους δόθηκε ο Βίος και η Ακολουθία του. Έτσι, από τότε άρχισε να γιορτάζεται η μνήμη του με μεγάλη λαμπρότητα και στο χωριό του.

Τέλος, το μαρτύριό του, το οποίο συνεγράφη από το Νικηφόρο το Χίο και περιλαμβάνεται στο Νεό Λειμωνάριο, παρουσιάζει μια εμφανή ομοιότητα με το μαρτύριο του νεομάρτυρα Χριστοδούλου του εκ

Κασσάνδρας τόσο βιογραφικά, όσο και ως προς τα αίτια και τη μεθοδολογία του μαρτυρίου. Λέγεται ότι από αυτόν επηρεάστηκε ο νεαρός Αργυρός και μιμήθηκε τη γενναία πράξη του.

ΠΗΓΕΣ :

Αναστασίου Ι. “Οι νεομάρτυρες της Θεσσαλονίκης”, Ευστρατίδης Σώφ.
“Αγιολόγιον της Ορθοδόξου Εκκλησίας”, Λάγγης Μ. “Ο Μέγας
Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας”, Μακάριος Κορίνθου -
Νικόδημος Αγιορείτης - Νικηφόρος Χίος - Αθανάσιος Πάριος
“Συναξαριστής Νεομαρτύρων”, “Νέον Λειμωνάριον”.

ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ ΜΑΡΙΑ

Η Αγία Νεομάρτυς Χρυσή

Γεννήθηκε στο χωριό Σλάτενα (σημερινή Χρυσή) της επαρχίας Αλμωπίας του Νομού της Πέλλης. Ο πατέρας της ήταν φτωχός και είχε τέσσερις θυγατέρες. Η Χρυσή ήταν ωραία στο σώμα, όμως περισσότερη όμορφη ήταν στη ψυχή.

Κάποτε, ενώ βρισκόταν μαζί με άλλες γυναίκες στους αγρούς και μάζευε καυσόξυλα, την απήγαγε κάποιος Τούρκος και τη μετέφερε στο σπίτι του. Ο Τούρκος προσπάθησε με κολακείες να την εξισλαμίσει και να τη κάνει γυναίκα του. Η Χρυσή όμως αντιστάθηκε και δυναμικά απάντησε : «Εγώ τον Χριστό μόνο γνωρίζω για νυμφίο μου, που δεν θα αρνηθώ και αν ακόμα μου κάνετε χίλια βασανιστήρια, είτε και αν με κόψετε σε χίλια κομμάτια. Ακούγοντας αυτά οι Αγαρηνοί είδαν ότι δεν

μπορούσαν να τη πείσουν και την έδωσαν στις γυναίκες οι οποίες μάταια προσπάθησαν, γιατί η Αγία ήταν στερεωμένη στην ασάλευτη πέτρα της πίστεως του Χριστού.

Οι γονείς και οι συγγενείς της αφού δέχτηκαν απειλές, τη παρακαλούσαν να ασπαστεί το μωαμεθανισμό για να σωθεί, αλλά η αγάπη της Αγίας για το Χριστό ήταν πιο δυνατή. Έλεγε στους γονείς της η Αγία : «Εσείς που με παρακινείτε να αρνηθώ Χριστόν τον αληθινόν Θεόν, δεν είστε πλέον γονείς μου και αδερφές μου, ούτε θέλω να σας γνωρίζω έτσι αλλά αντί για εσάς Πατέρα μου έχω τον Κύριον μου Ιησού Χριστό, μητέρα μου την Κυρίαν μου Θεοτόκον και αδέρφια μου τους Αγίους και τις Αγίες».

Όταν έμαθε ο Αγαρηνός ότι δεν κατάφεραν να πείσουν την Αγία να απαρνηθεί τη πίστη στο Χριστό, άφησε τις κολακείες και τα λόγια και άρχισαν να την υποβάλλουν σε βασανιστήρια. Αρχικά τη ράβδιζαν κάθε μέρα για τρεις μήνες, μετά έβγαζαν λωρίδες από το δέρμα της και τις κρεμούσαν μπροστά της για να δειλιάσει, ενώ το αίμα έτρεχε ποτάμι από το παρθενικό της σώμα και κοκκίνιζε τη γη. Κατόπιν, πύρωσαν μια σούβλα και τη πέρασαν από το ένα αυτί της Αγίας στο άλλο μέχρι που ο καπνός έβγαινε από τη μύτη και το στόμα της. Η Μάρτυς όμως παρόλο που υπέφερε από τα φρικτά βασανιστήρια υπέμενε με μεγάλη γενναιότητα, στηριζόμενη στη δύναμη του Σταυρού και την αγάπη του Χριστού. Όταν πληροφορήθηκε ότι ο πνευματικός της π. Τιμόθεος - προηγούμενος της Ι. Μ. Σταυρονικήτα του Αγίου Όρους - βρισκόταν στη περιοχή, του έστειλε μήνυμα με κάποιο χριστιανό, ζητώντας του να προσεύχεται στο Θεό να τελειώσει θεάρεστα το δρόμο του Μαρτυρίου της.

Οι σκληρόκαρδοι βασανιστές της Αγίας, αγριότεροι και από θηρία, απορούσαν πώς με τόσα βάσανα, παρέμενε ακόμα ζωντανή.

Εξαγριώθηκαν γιατί δεν θα άντεχαν να νικηθούν από μια κοπέλα. Την κρέμασαν σε μια αγραπιδιά και με τα μαχαίρια τους κατακρεούργησαν το παρθενικό σώμα της. Έτσι, η Αγία αφού δοκιμάστηκε σαν τον χρυσό στο καμίνι, με τόσα βασανιστήρια, παρέδωσε την αγία της ψυχή στα χέρια του αθανάτου νυμφίου της – στις 13 Οκτωβρίου του 1795 - και πήρε διπλό στεφάνι, αυτό της παρθενίας αλλά και της αθλήσεως.

Τα άγια λείψανα της τα πήραν κρυφά οι χριστιανοί και τα ενταφίασαν με μεγάλη τιμή και ευλάβεια. Τη μνήμη της Αγίας γιορτάζουμε στις 13 Οκτωβρίου.

ΠΗΓΕΣ

www.saint.gr/2743/saint.aspx

miteriko.blogspot.com/2012/10/13.html

www.agiooros.net > ... > Εκκλησιαστικά > [Βίοι Αγίων και Γερόντων](#)

www.panoramio.com/user/.../tags/Αγία%20Χρυσή%20η%20Νεομάρτυς

Χρύσα Χριστοδουλίδη

ΙΩΣΗΦ Γ' ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ Ή ΔΙΑΒΑΤΗΣ (1749-1821)

Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης
έθνομάρτυς - ιερομάρτυς

Εορτάζει στις 3 Ιουνίου εκάστου έτους.

(† 3.6.1821)

Οι πηγές γύρω από τη ζωή του είναι πενιχρές και εμποδίζουν μια διεξοδική βιογράφησή του. Ο Ίωσήφ, καταγόμενος από τη Δημητσάνα της Πελοποννήσου, διετέλεσε μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κατά τη δύσκολη περίοδο της Τουρκοκρατίας και ιδιαίτερα κατά τους χρόνους πριν από την έκρηξη της Έπαναστάσεως, κατά την έναρξη της οποίας συνελήφθη από τους Τούρκους και θανατώθηκε· γι' αυτό και θεωρείται ως έθνομάρτυς. "Αν και δεν υπάρχει επίσημη πράξη ανακηρύξεως της αγιότητάς του από το Οικουμενικό Πατριαρχείο, έπειδή, όπως είναι φυσικό, κάτι τέτοιο θα προκαλούσε έντονες αντιδράσεις από μέρους της Τουρκικής κυβερνήσεως, εν τούτοις κρίθηκε σκόπιμο να περιληφθεί και ο μητροπολίτης Ίωσήφ στο Άγιολόγιο της Θεσσαλονίκης, αφού έχει καθιερωθεί στη συνείδηση του χριστιανικού πληρώματος όχι μόνο ως έθνομάρτυς, αλλά και ως ιερομάρτυς.

Την προσωπικότητα του Ίωσήφ ανασυνθέτουμε από σποραδικές ειδήσεις που υπάρχουν για το πρόσωπό του, έφ' όσον δεν διαθέτουμε κάποια πλήρη βιογραφία του. Κυρίως οι πληροφορίες που διαθέτουμε προέρχονται από τις δύο περιόδους κατά τις οποίες διετέλεσε συνοδικός αρχιερέας στο Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως. Κατ' αυτές τις περιόδους λοιπόν συναντούμε την υπογραφή του Ίωσήφ σε πολλά σπουδαία συνοδικά έγγραφα.

Τη πρώτη μόρφωσή του ο Ίωσήφ πιθανότατα την έλαβε στη γενέτειρά του, όπου άλλωστε και πριν τη σύσταση της γνωστής Έλληνικης Σχολής λειτουργούσε ανεπίσημα σχολείο. "Αγνωστος παραμένει ο τόπος όπου συνέχισε τις σπουδές του· πιθανότατα μετέβη στη Σμύρνη, όπου συνήθιζαν να καταφεύγουν πολλοί από τη πατρίδα του, αλλά και οι ιδρυτές της Σχολής της Δημητσάνας. Ένας άλλος τόπος που προσέλκυε πολλούς νέους προερχόμενους από τη Δημητσάνα ήταν ή Κωνσταντινούπολη, όπου διέμεναν πολλοί πλούσιοι έμποροι καταγόμενοι από αυτή. Άλλά και το "Άγιο Όρος αποτέλεσε έναν σημαντικό πόλο έλξης. Σε κάποιον λοιπόν

ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς χώρους ὁ Ἰωσήφ συμπλήρωσε τὴ μόρφωσή του.

Ἀργότερα, ὅταν ὁ Γρηγόριος ὁ Ε' ἀνέρχεται στὸν πατριαρχικὸ θρόνο, συναντοῦμε τὸν Ἰωσήφ ἀρχιδιάκονο τοῦ μητροπολίτη Ἐφέσου. Στὴ συνέχεια γίνεται Μ. Πρωτοσύγκελλος τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐνῶ στίς 20 Αὐγούστου τοῦ 1787 ἐξελέγη μητροπολίτης Δράμας.

Στὸ ἐξώφυλλο μιᾶς χειρόγραφης λειτουργίας τοῦ 1736 βρίσκουμε μία ιδιόγραφη σημείωση τοῦ Ἰωσήφ, πὺν φέρεται ὅτι εἶναι γραμμένη τὸ Μάρτιο τοῦ ἔτους 1800. Στὴ σημείωση αὐτὴ ἀναφέρονται τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν προκατόχων τοῦ Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι προβαίνει σ' αὐτὴν τὴν ἐνέργεια ἀπὸ σεβασμὸ στὴ μνήμη ὅλων ὄσων ἀρχιεράτευσαν νωρίτερα στὴν ἴδια μητρόπολη καὶ ἰδιαίτερα τῶν συμπατριωτῶν του.

Ὁ Ἰωσήφ διακρινόταν ἰδιαίτερα γιὰ τὴν μόρφωσή του, τὴν εὐσέβεια καὶ τὴν ἐργατικότητά του. Συνέβαλε μάλιστα οἰκονομικὰ στὴν ἔκδοση διαφόρων ἔργων, ὅπως π.χ. τῆς “Ἐπιτομῆς χρονολογικῆς τῆς Γενικῆς Ἱστορίας, ἐκ τῆς Γαλλικῆς εἰς τὴν ἡμετέραν μετενεχθείσης διάλεκτον μετὰ πλείστων σημειώσεων ἐπαυξηθείσης ὑπὸ τοῦ φιλογενοῦς Λάμπρου Ἀντωνιάδου, τοῦ ἐκ Μοισίας” καὶ τῆς “Γεωγραφίας” τοῦ Διονυσίου Πύρρου τοῦ Θετταλοῦ, ἡ ὁποία ἐκδίδεται γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1818. Ἐπίσης προέτρεψε τὸν ὄσιο Νικόδημο τὸν Ἀγιορείτη στὴ σύνταξη τοῦ Συναξαριστοῦ, ἐνὸς ἔργου τὴν ἔκδοση τοῦ ὁποίου εἶχε ὑποσχεθεῖ νὰ χρηματοδοτήσει. Πράγματι, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Νικοδήμου, τὸ 1819, ὁ Ἰωσήφ ἐκπλήρωσε τὴν ὑπόσχεσή του, ἐπιθυμώντας μόνον νὰ παραμείνει μυστικὴ ἢ προσφορὰ του. Τέλος, ἐνίσχυσε οἰκονομικὰ καὶ τὴ Σχολὴ τῆς γενέτειράς
του.

Ἀπὸ τὸ φθινόπωρο πιθανότατα τοῦ 1808-1809 ὁ Ἰωσήφ μετεῖχε στὴν Πατριαρχικὴ Σύνοδο ὡς μητροπολίτης Δράμας. Κατὰ τὴ διάρκεια αὐτῆς τῆς περιόδου συναντοῦμε τὴν ὑπογραφή του σὲ διάφορα συνοδικὰ ἔγγραφα μετὰ τῶν ὁποίων καὶ στὸ ἔντυπο σιγίλλιο τοῦ πατριάρχου Καλλινίκου Ε' τὸ 1809, πὺν συνιστᾷ ὑποταγὴ στὴν ὀθωμανικὴ ἐξουσία τόσο στοὺς μητροπολίτες ὅσο καὶ στοὺς χριστιανούς.

Κατὰ τὸ Νοέμβριο τοῦ 1810 ὁ Ἰωσήφ μετατέθηκε στὴ Θεσσαλονίκη γιὰ νὰ διαδεχθεῖ τὸν ἀποθανόντα μητροπολίτη Γεράσιμο. Ἡ μητρόπολη τῆς Δράμας ἦταν μία πτωχὴ ἐκκλησιαστικὴ περιφέρεια σὲ σχέση μὲ τὴ

Θεσσαλονίκη· ἔτσι ἡ προαγωγή αὐτὴ ἀποτελοῦσε μιὰ πράξη ἀναγνωρίσεως τῆς προσφορᾶς τοῦ Ἰωσήφ.

Κατὰ τὰ ἔτη 1819-1821, ὁ Ἰωσήφ μετεῖχε καὶ πάλι στὴν Πατριαρχικὴ Σύνοδο, αὐτὴ τὴ φορὰ βέβαια ὡς μητροπολίτης Θεσσαλονίκης. Ἐτσι συναντοῦμε τὴν ὑπογραφή του σὲ ἀρκετὰ συνοδικὰ ἔγγραφα καὶ γράμματα, ὅπως στὴν ἐγκύκλιο τοῦ 1820, τὴν ὁποία ἀπευθύνει ὁ Γρηγόριος ὁ Ε' πρὸς τὸ μητροπολίτη, τοὺς ἐπισκόπους καὶ τὸ λαὸ τῆς Θεσσαλονίκης, μὲ σκοπὸ νὰ μὴν παρασυρθοῦν ἀπὸ τὸ κίνημα τοῦ Ἄλῃ, ἀλλὰ νὰ παραμείνουν πιστοὶ στὸ Σουλτάνο. Ἐπίσης, τὸ 1821 ὁ Ἰωσήφ ὡς συνοδικὸς ὑπογράφει καὶ τὴν ἀφοριστικὴ ἐπιστολὴ τῶν πρωταγωνιστῶν τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος. Αὐτὲς οἱ ἐνέργειες τοῦ Ἰωσήφ δὲν πρέπει, ὅπως ἔχει ἀποδειχθεῖ ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ ἔρευνα, νὰ ἐκληφθοῦν ὡς προδοτικές, ἀλλὰ νὰ ἐρμηνευθοῦν σὲ συνδυασμὸ μὲ τὸ ὅλο κλίμα τῆς περιόδου καὶ κυρίως μὲ τὸ δύσκολο ρόλο ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὸ πατριαρχεῖο ὡς προστάτης τοῦ χριστιανικοῦ πληθυσμοῦ.

Μετὰ τὴν ἔκρηξη τῆς ἐπανάστασης στὶς παραδουνάβιες περιοχές, ὁ πατριάρχης διατάχθηκε διὰ φερμανίου στὶς 9 Μαρτίου νὰ στείλει στὴν Πύλη κάποιους ἀπὸ τοὺς προκρίτους ἀρχιερεῖς. Ἴσως ὅμως αὐτὸ νὰ συνέβη ὅταν γνωστοποιήθηκε στὸ Σουλτάνο ἡ ἐξέγερση τῆς Πελοποννήσου, ὅποτε καὶ τοῦ ζητήθηκαν συγκεκριμένα πρόσωπα, διαφορετικὰ θὰ ὄφειλε νὰ θέσει καὶ τὸν ἑαυτό του στὴν ὀμάδα τῶν ἀποσταλέντων ἀρχιερέων στὴν Πύλη.

Μάλιστα οἱ συλλήψεις τῶν ἀρχιερέων πρέπει νὰ ἔγιναν σταδιακά· πρῶτος πρέπει νὰ συνελήφθη καὶ νὰ φυλακίσθηκε ὁ Ἐφέσου Διονύσιος, ἀφοῦ δὲν συναντοῦμε τὴν ὑπογραφή του σὲ κανένα ἀπὸ τὰ πατριαρχικὰ ἔγγραφα ποὺ ἀποκηρύσσουν τὸ κίνημα. Μετὰ ἀκολούθησαν ὁ Νικομηδεῖας Ἀθανάσιος καὶ ὁ Ἀγχιάλου Εὐγένιος ποὺ θανατώθηκαν μαζὶ μὲ τὸν πατριάρχη Γρηγόριο τὸν Ε'. Μετὰ τὴν 10ῃ Ἀπριλίου ἢ κατ' αὐτὴν συνελήφθησαν καὶ φυλακίσθηκαν στὸ Φοῦρνο τοῦ Μποστάντζημπαση ὁ Δέρκων Γρηγόριος, ὁ Τυρνόβου Ἰωαννίκιος, ὁ Ἀδριανουπόλεως Δωρόθεος καὶ ὁ Θεσσαλονίκης Ἰωσήφ. Ἡ φυλάκιση τῶν ἀρχιερέων διήρκεσε γιὰ ἀρκετὸ χρονικὸ διάστημα. Στὶς 27 Μαΐου, ὅταν ὁ Σουλτάνος πληροφορήθηκε τὴν πυρπόληση τοῦ τουρκικοῦ δικρότου στὴ Λέσβο διέταξε πρὸς ἀντεκδίκηση τὴ θανάτωση τῶν φυλακισμένων. Ἐτσι, στὶς 3 Ἰουνίου τὰ θύματα μαζὶ μὲ τὸ δῆμιό τους

μεταφέρθηκαν στήν εὐρωπαϊκὴ παραλία τοῦ Βοσπόρου γιὰ νὰ ἐκτελεσθοῦν. Πρῶτος ἀπαγχονίσθηκε ὁ Τυρνόβου Ἰωαννίκιος στὸ Ἄρναούτκιοι, μετὰ ὁ Ἀδριανουπόλεως στὸ Μεγάλο Ρεῦμα, τρίτος ὁ Ἰωσήφ στὸ Νεοχώρι καὶ τέλος ὁ Δέρκων στὰ Θεραπειά. Ἡ παράδοση διατηρεῖ κάποιες λεπτομέρειες ἀναφερόμενες στὸ τέλος τῶν μητροπολιτῶν, οἱ ὁποῖες ὅμως πιθανότατα πηγάζουν ἀπὸ τὴ φαντασία καὶ τὸ θαυμασμὸ τῶν ἀπλῶν χριστιανῶν.

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἰωσήφ ἡ περιουσία του δημεύθηκε καὶ ἔτσι στερήθηκε καὶ ἡ Σχολὴ τῆς πατρίδας του τὴν οἰκονομικὴ ἐνίσχυση ποὺ δεχόταν ἀπὸ αὐτόν.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Γριτσόπουλος, Τ., “Ὁ ἐθνομάρτυς Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Ἰωσήφ Δαλιβήρης ὁ ἀπὸ Δράμας”, Μακεδονικά 4, 1955-60, σσ. 470-494. Ὁ ἴδιος, “Ἰωσήφ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης”, ΘΗΕ 7 (1965) 128-129. Ὁ ἴδιος, “Θεσσαλονίκης Ἰωσήφ, ὁ ἐθνομάρτυς (1797-1821)· Ἡ εἰς τὴν γενέτειραν Δημητσάναν ἰδρυθεῖσα προτομὴ του”, ΓΠ 43 (1960) 469-470. Διονύσιος (Κυράτσος), Μητροπολίτης Δράμας, Ἱστορία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δράμας, Δράμα 1995, σσ. 90, 95-115. Χρυσοστόμου, Γ., “Οἱ ἅγιοι τῆς Θεσσαλονίκης”, στὸ Χαριστήριον τῶ Παναγιωτάτῳ Μητροπολίτῃ Θεσσαλονίκης κ.κ. Παντελεήμονι τῶ δευτέρῳ ἐπὶ τῇ συμπληρώσει εἰκοσαετοῦς ἐν Θεσσαλονίκῃ ποιμαντορίας (1974-1994), Θεσσαλονίκη 1994, σ. 930, Μ.Β., Βικιπέδια (Ἰωσήφ Αντωνόπουλος), [Ἱερά Μητρόπολη Θεσσαλονίκης](#)

ΤΖΙΛΒΕΟΓΛΟΥ ΙΟΡΔΑΝΗΣ

ΝΙΚΗΤΑΣ Ο ΕΚ ΝΙΣΥΡΟΥ

Ὁ Ἅγιος ἔνδοξος τοῦ Χριστοῦ Νεομάρτυς Νικήτας γεννήθηκε στὴ Νίσυρο. Ὁ πατέρας του ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐπιφανεῖς προεστούς τοῦ νησιοῦ ἀλλ' ὅταν ὀδηγήθηκε στὸ δικαστήριο τῶν ὀθωμανῶν γιὰ νὰ δώσει λόγο γιὰ κάποιες παράνομες πράξεις του, φοβούμενος τὴν θανατικὴ καταδίκη, ἀλλαξοπίστησε καὶ ἔγινε μουσουλμάνος, συμπαρασύροντας στὴν ἀποστασία τὴ σύζυγο καὶ τὰ τέκνα του. Ἡ χριστιανικὴ κοινωρία τῆς Νισύρου ἀντιμετώπισε μὲ βδελυγμία τὴν πράξη του καὶ αὐτὸς ἀναγκάστηκε νὰ ἀναχωρήσει μὲ τὴν οἰκογένειά του καὶ νὰ ἐγκατασταθεῖ στὴ Ρόδο.

Ὁ Νικήτας ἦταν πολὺ μικρός, ὅταν συνέβη τὸ γεγονός, καὶ μεγάλωσε μὲ τὸ ὄνομα Μεχμέτ, ἀγνοώντας τὴ χριστιανικὴ καταγωγή του. Παίζοντας κάποια ἡμέρα ἦλθε σὲ φιλονικία μὲ ἓνα ἀπὸ τὰ παιδιά τῶν ὀθωμανῶν καὶ ἡ μητέρα του τὸν ἔβρισε ἀποκαλώντας τον «Γκιαούρη», δηλαδὴ ἄπιστο. Ὁ Μεχμέτ προσβλήθηκε, γιὰτὶ εἶχε μεγάλο ζῆλο γιὰ τὸν μουσουλμανισμό, καὶ ρώτησε τὴν δικὴ του μητέρα νὰ τοῦ πεῖ γιὰτὶ ἡ γυναίκα ἐκείνη τὸν ἔβρισε μὲ λέξεις ποὺ οἱ ὀθωμανοὶ χρησιμοποιοῦσαν μόνο ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν. Αὐτὴ, λόγῳ τῆς ἐπιμονῆς του, ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ ὁμολογήσει τὴν ἀλήθεια καὶ ἔτσι ἔμαθε ὁ μακάριος ὅτι εἶχε γεννηθεῖ Χριστιανὸς καὶ ὅτι ἔλαβε κατὰ τὸ ἅγιο Βάπτισμα τὸ ὄνομα Νικήτας.

Τὸ γεγονός τοῦ ἀκούσιου ἐξισλαμισμού του συντάραξε τὴν ψυχὴ του καὶ πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ ἐπιστρέψει στὴν ἀληθινὴ πίστη τῶν πατέρων του. Ὑπακούοντας στὴ συνείδησή του ἐγκατέλειψε τὴν οἰκογένειά του καὶ ἀναχώρησε γιὰ τὴ Χίο. Φτάνοντας ἐκεῖ ἀνέβηκε στὴ Νέα Μονή, ἀνέφερε στὸν Ἡγούμενο τὴν ἀπόφασή του καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τὸν συμβουλευεῖ γιὰ τὴ σωτηρία του. Ἐκεῖνος τοῦ συνέστησε νὰ ἀπευθυνθεῖ στὸν Ἅγιο Μακάριο Κορίνθου, ποὺ διέμενε τότε στὸ νησί. Ὁ Ἅγιος ἄκουσε τὴν

ἔξομολόγησέ του, τὸν ἐπανένταξε στὴν Ἐκκλησία μὲ τὸ ἅγιο Χρῖσμα καὶ ἀνέλαβε τὴν πνευματικὴ του καθοδήγηση. Ὁ Νικήτας ἔμεινε στὴ Μονὴ διανύοντας αὐστηρὴ ἀσκητικὴ ζωὴ καὶ ἐκφράζοντας τὴν εὐλάβειά του μὲ παιδαριώδεις τρόπους, ὥστε νὰ κάνει πολλοὺς νὰ σκέφτονται ὅτι εἶχε χάσει τὰ λογικά του. Γιὰ μεγαλύτερη ἄσκηση καὶ σκληραγωγία ἀνέβηκε στὸ σπήλαιο τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ ἔζησε κοντὰ στὸν ἐρημίτη Ἄνθιμο, στὸν ὁποῖο καὶ ἔξομολογήθηκε τὸν πόθο του γιὰ τὸ μαρτύριο. Μετὰ ἀπὸ λίγο διάστημα ἐπέστρεψε στὴ Μονὴ καὶ ζήτησε τὴν ἄδεια τῶν Πατέρων γιὰ νὰ ἐκτελέσει τὴν ἐπιθυμία του. Αὐτοὶ τὸν συμβούλεψαν κατάλληλα καί, ἀφοῦ τέλεσαν Παράκληση στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο, τοῦ ἔδωσαν τὴν εὐλογία νὰ παρουσιαστῆι στοὺς τυράννους καὶ νὰ ὁμολογήσει τὸν Χριστό.

Ὅταν ἔφθασε ὁ μακάριος στὴ Χώρα τῆς Χίου, δὲν ἄργησε νὰ συλληφθῆι ἀπὸ τοὺς Τούρκους φοροεισπράκτορες μὲ τὴν ἀπαίτηση νὰ πληρώσει τὸν φόρο ποὺ πλήρωναν οἱ Χριστιανοί, τὸ κοινῶς λεγόμενο χαράτσι. Ἐνῶ κρατοῦνταν δέσμιος κοντὰ σὲ ἓνα καφενεῖο πέρασε ἀπὸ ἐκεῖ ἓνας γνωστός του Ἱερέας, ὁ παπᾶ-Δανιήλ, τὸν χαιρέτησε μὲ τὸ μουσουλμανικὸ του ὄνομα καὶ ρώτησε νὰ μάθει ποιὸς ἦταν ὁ λόγος τῆς συλλήψεώς του. Ὅταν ἔμαθε τὴν αἰτία, ἐξέφρασε τὴν ἀπορία πῶς γίνεται οἱ τοῦρκοι νὰ ζητοῦν ἀπὸ ἓναν ὁμόθρησκό τους νὰ πληρώσει φόρο ποὺ ἀναλογεῖ σὲ Χριστιανούς. Οἱ τοῦρκοι ποὺ τὸν κρατοῦσαν, ὅταν τὸν ἄκουσαν νὰ δηλώνει στὸν Ἱερέα ὅτι εἶναι Χριστιανός, τὸν ὁδήγησαν ἀμέσως στὸν Ἀγᾶ, μπροστὰ στὸν ὁποῖο ὁ Νικήτας ὁμολόγησε τὴν μεταστροφή του καὶ τὴ βούλησή του νὰ παραμείνει στὴν ἀληθινὴ πίστη. Ὁ Ἀγᾶς τότε ἔδωσε ἐντολὴ νὰ τὸν φυλακίσουν καὶ γιὰ δέκα μέρες νὰ τὸν βασανίσουν ὥστε νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ ἀλλάξει γνώμη. Κάθε μέρα τὸν ἔβγαζαν ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ τὸν βασάνιζαν μὲ ἀπάνθρωπο τρόπο. Ἀνάμεσα στὰ ἄλλα τὸν ἔρριξαν μέσα σὲ σταῦλο γιὰ νὰ τὸν ποδοπατήσουν ἄγρια ἄλογα καί, ὅταν ἐκεῖνος μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ διαφυλάχθηκε ἀβλαβής, τὸν ἔκλεισαν πάλι στὴ φυλακὴ, τὸ κελλὶ τῆς ὁποίας φωτίστηκε ἀπὸ οὐράνιο φῶς.

Όταν συμπληρώθηκαν οί δέκα ήμέρες, ό Μάρτυς παραδόθηκε στον μανιασμένο όχλο και όδηγήθηκε στην άκρη τής πόλης, κάτω από τó Μετόχιο τής Μονής τών Ίβήρων¹. Έκεϊ οί όθωμανοί έπανέλαβαν για τελευταία φορά τίσ προτάσεις τους να έπιστρέψει στον μουσουλμανισμό αλλά έκεϊνος έπέμενε λέγοντας: «Χριστιανός είμαι, όνομάζομαι Νικήτας και Νικήτας θέλω να αποθάνω». Προσπάθησαν να τόν μεταπείσουν γονατίζοντάς τον πολλές φορές σε στάση έκτέλεσης και σηκώνοντάς τον, αλλά έκεϊνος άμετάπειστος τούς έλεγε• «Γιατί άργείτε; Θανατώστέ με γρήγορα για να απολαύσω τά άγαθά του Παραδείσου». Ό δήμιος άρπαξε τότε τó ξίφος και τó κατέβασε πολλές φορές στον αυχένα του Μάρτυρος, αποκόπτοντάς τον με μικρά έπαναλαμβανόμενα χτυπήματα, για να έπιτείνει τó μαρτύριο και να του προκαλέσει μεγαλύτερο πόνο. Με αυτόν τόν τρόπο ό πολύαθλος Νικήτας έλαβε τó στεφάνι του μαρτυρίου στις 21 Ιουνίου του έτους 1792, στην ήλικία τών δεκαπέντε έτών. Οί ευσεβείς μάζεψαν με ευλάβεια τó μαρτυρικό αίμα και τυφλοί, που έχρισαν μ' αυτό τά μάτια τους απέκτησαν τó φώς τους. Οί τουρκοί πέταξαν λάσπη και άκαθαρσίες πάνω στο άγιο λείψανο για να τó άτιμάσουν αλλά αυτό έμεινε καθαρó και άσπιλο για πολλές ήμέρες. Τέλος για να μην τó τιμήσουν οί Χριστιανοί τó έρριξαν στη θάλασσα. Η τιμία Κάρα του διασώθηκε και φυλάσσεται στη Μονή τών Ίβήρων.

ΠΗΓΕΣ :

<http://www.imr.gr/content.php?menuid=5&id=25>

<http://www.synaxarion.gr/gr/m/6/d/21/sxsaintlist.aspx>

<http://ipseni.blogspot.gr/2010/06/21.html>

ΚΑΛΑΪΤΖΟΓΛΟΥ ΘΑΝΑΣΗΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΕΚ ΡΑΨΑΝΗΣ

Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΟΥ: Ο Νεομάρτυρας Άγιος Γεώργιος γεννήθηκε στη Ραψάνη το 1798 από ευσεβείς γονείς. Ο πατέρας του ονομαζόταν Χατζη-Λάσκαρης και η μητέρα του Σμαράγδα Σακελλαρίδου.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ: Μορφώθηκε στη φημισμένη υψηλού επιπέδου Σχολή της γενέτειράς του (στην οποία δίδασκε ο ιερέας Χριστόδουλος Καραζήσης, γαμπρός του Αγίου, σύζυγος πιθανώς της αδελφής του Γεωργίου, Μαρίας) και το 1816 ανέλαβε το λειτούργημα του δασκάλου στην ίδια Σχολή. Εκείνα τα δύσκολα χρόνια η Σχολή αυτή ήταν πνευματικός φάρος για ολόκληρη την περιοχή της Θεσσαλίας. Είχε ιδρυθεί πιθανότατα από τον επίσκοπο Λυκοστομίου και Πλαταμώνα, Διονύσιο.

Μεταξύ των φιλοξενούμενων μαθητών ήταν κι ένα Τουρκόπουλο από το γειτονικό χωριό Ντερλή (Γόννοι), που το είχαν στείλει οι γονείς του ως οικότροφο στη Ραψάνη. Ο μικρός Μωαμεθανός, προσαρμοζόμενος γρήγορα στο κλίμα του σχολείου και με τη παρότρυνση του ευσεβούς νέου δάσκαλου του Γεώργιου, γοητεύτηκε από την ελληνορθόδοξη Παιδεία, ενώ συγχρόνως ο ένθεος ζήλος του δασκάλου κατέκτησε την απλή και άδοξη ψυχή του. Έφτασε στο σημείο, μάλιστα, να υποτιμά και να περιφρονεί τα ιερά και τα όσια του Ισλαμισμού, ενώ αντίθετα τιμούσε τη πίστη των Ελλήνων. Κι όλα αυτά γιατί ο διδάσκαλός του Γεώργιος, είχε καταφέρει να εμφυσήσει στη ψυχή του την αγάπη για τον Ιησού Χριστό. Οι γονείς του μικρού μουσουλμάνου, βλέποντας ότι ο γιος τους ετοιμαζόταν να αλλαξοπιστήσει, δεν άντεξαν τη «ντροπή» και έβαλαν κάποιους ομοεθνείς τους να πάνε στη Ραψάνη και να συλλάβουν τον υποκινητή αυτής της μεταστροφής του μικρού. Συνέλαβαν το διδάσκαλο Γεώργιο μέσα στη Σχολή και τον οδήγησαν δέσμιο να δικαστεί στην έδρα του Βελή πασά που είχε αναλάβει τη περιοχή της Αν. Θεσσαλίας από το πατέρα του Αλή πασά Τεπελενλή, από το 1811. Η κατηγορία που βάραινε τον Γεώργιο ήταν μία και μοναδική: «εκχριστιανισμός μουσουλμανόπαιδος».

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ : Φυσικά η δικαστική... διαδικασία ήταν συνοπτική και η ετυμηγορία των δικαστών προαποφασισμένη : «θάνατος με μαρτύριο». Ο Γεώργιος ρίχτηκε αρχικά γυμνός σε καυτό λουτρό, εν συνεχεία

τρυπήθηκε με σιδερένια νύχια, ακολούθησε το πετάλωμα των ποδιών του, για να ολοκληρωθεί η πρώτη φάση του μαρτυρίου του με διαπόμπευση στους δρόμους του Τυρνάβου. Έπειτα, τον κάρφωσαν σε τετραγωνικό στύλο και αφού τον έδεσαν με σκοινιά βουτηγμένα σε πίσσα και πετρέλαιο, του έβαλαν φωτιά. Ο Άγιος Νεομάρτυρας προς μεγάλη απογοήτευση των Αγαρηνών, όχι απλώς δεν πέθανε, αλλά δεν υπέστη – με τη βοήθεια και τη σκέπη του Θεού - ούτε το παραμικρό έγκαυμα ! Στις ιστορήσεις των εικόνων παρουσιάζονται συμπληρωματικά και άλλες σκηνές βασανισμών, όπως στραγγαλισμοί, εξαρθρώσεις, κτυπήματα με το σπαθί, τοποθέτηση πυρακτωμένου σιδερένιου στεφανιού πάνω στο γυμνό σώμα του Νεομάρτυρα. Εξοργισμένοι οι Οθωμανοί, εν τέλει, οδήγησαν τον Γεώργιο στη γέφυρα του Τυρνάβου, όπου και τον αποκεφάλισαν. Η ημέρα του μαρτυρικού θανάτου του ήταν η Τρίτη 5η Μαρτίου του 1818, μετά την Κυριακή της Ορθοδοξίας.

Πάνω στο άνθος της νιότης του, ο εικοσάχρονος αθλητής της πίστης του Χριστού, πορεύτηκε προς την επουράνια και αιώνια Βασιλεία των Ουρανών στεφανωμένος, θριαμβευτής, Μάρτυρας. Το σκηνώμα του Αγίου ενταφιάστηκε στο σημείο του μαρτυρίου του, κάτω από τη γέφυρα του Τυρνάβου. Ο Άγιος Νικόδημος Αγιορείτης έγραψε : «Τα τίμια λείψανα θέλει δοξάσει (ο Θεός) εδώ κάτω εις την γην ή με την επιφάνεια του Φωτός του ή και με άλλα σημεία και θαύματα, καθώς ήθελε κρίνει η θεία δικαιοσύνη Του, ή το ολιγώτερον ολιγώτερον θέλει τα τιμήση με την παρά των Χριστιανών προσκύνησιν και ευλάβεια».

Πραγματικά, τη πρώτη νύχτα του ενταφιασμού του Αγίου, οι σκοποί των οθωμανικών στρατώνων, που βρίσκονταν σε γειτονική περιοχή, αντίκρισαν μια τεράστια στήλη φωτός να σημαδεύει τον τάφο του Γεωργίου. Όταν αναφέρθηκε το παράδοξο αυτό θαύμα στον τύραννο Βελή, εκείνος διέταξε να καλέσουν από τη Ραψάνη, το συντομότερο δυνατόν, τους συγγενείς του Αγίου για να ξεθάψουν και να παραλάβουν το λείψανό του, πλην της κάρας του Αγίου που, πιθανώς, εξαφάνισαν οι Οθωμανοί. Πραγματικά με ευλάβεια και κατάνυξη τα ιερά του λείψανα μεταφέρθηκαν στη Ραψάνη. Μετά από λίγο καιρό τα άγια λείψανα μετακομίσθηκαν από το κοιμητήριο της Ραψάνης, το οποίο ήταν στο χώρο γύρω από τον Ιερό Ναό της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, στην αρχοντική οικία Καραζήση που βρισκόταν κοντά. Τα τελευταία έτη ανεγέρθηκε Ιερός Ναός προς τιμήν του Αγίου προστάτη της Ραψάνης

αλλά και όλων των πιστών, μάλιστα δε των ορθοδόξων εκπαιδευτικών.
Η Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη του την 5η του Μαρτίου.

ΠΗΓΕΣ

Μητροπ. Κ. Αφρικής Ιγνάτιος Μανδελίδης, Ο Νεομάρτυς Γεώργιος ο Ραψανιώτης (1818), β' έκδοση Σωτήρ 2000.

www.saint.gr/3842/saint.aspx

opaidagogos.blogspot.com/2013/03/531818.html

aktines.blogspot.com/2012/03/531818.htm

www.pemptousia.gr/2011/06/ό-άγιος-γεώργιος-ό-νεομάρτυρας-έκ-ρα

www.eleftheria.gr > [Έκφραση/Σκέψη](#)

ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ

**Ο Άγιος Γεώργιος ο Νεομάρτυς εξ Ατταλείας της Μικράς Ασίας -
τιμάται στις 25 Ιουνίου**

Απέναντι από τη Χίο στα μικρασιατικά παράλια, στην Κρήνη (σημ. Τσεσμέ) κάποιο Σάββατο του έτους 1823, στις 25 Ιουνίου, ο νεομάρτυς του Χριστού Γεώργιος από την Αττάλεια παρέδιδε γαλήνια το πνεύμα του στον Κύριο Ιησού Χριστό. Σε μια καλοκαιρινή εποχή κατά την οποία η φύση μας προσφέρει τους γλυκείς και ώριμους καρπούς της, ο Γεώργιος προσέφερε στον Χριστό τον εύχυμο καρπό της αρετής του, της

θερμής πίστεως και αγάπης σ' Αυτόν. Και από την υψωμένη αγχόνη του μαρτυρίου του έγερνε ειρηνικός για να σπαρεί και να ασφαλισθεί στην ουράνια γη του Παραδείσου. Ο νεομάρτυς μας αυτός, ο Γεώργιος, που είναι από τους τελευταίους της Τουρκοκρατίας, γεννήθηκε στην περιοχή της Αττάλειας της Παμφυλίας της Μικράς Ασίας από εύπορους και πιστούς γονείς, οι οποίοι μάλιστα είχαν και ιδιόκτητη εκκλησία της αγίας Αικατερίνης. Τα ανέμελα παιδικά του χρόνια δεν τα χάρηκε για πολύ. Γιατί κάποια μέρα καθώς έπαιζε με άλλα παιδιά μακριά από το σπίτι του, τον είδε ο πασάς της περιοχής, ο Προύσαλης, τον ξεχώρισε για την καλοσύνη του και τον άρπαξε για το αρχοντικό του. Παιδί έξυπνο και χαριτωμένο ο Γεώργιος, «ποτισμένο» με τις χριστιανικές συμβουλές των γονέων του, διακρινόταν πάντα για το σεμνό του ήθος μέσα στην οθωμανική οικογένεια. Δεν άργησε όμως να επηρεασθεί από το αλλόθρησκο περιβάλλον μέσα στο οποίο ζούσε. Το άπειρο παιδί το είλκυσαν και το έπεισαν και έγινε Μουσουλμάνος. Του έδωσαν και νέο πλέον άνομα: «Μεχμέτης». Και ο πασάς σύντομα τον νύμφευσε με την κόρη του. Οι πιστοί γονείς του Γεωργίου δεν ήξεραν τίποτε γι' αυτόν. Αναζητούσαν επίμονα να μάθουν «τι συμβαίνει». Όταν έμαθαν μετά από μεγάλο χρονικό διάστημα την είδηση για τη θλιβερή αυτή εξέλιξη της ζωής του καλού τους παιδιού, στέναζαν και έκλαιγαν. Όχι τόσο γιατί το έχασαν από κοντά τους, αλλά γιατί είχε εγκαταλείψει την αγκαλιά της Εκκλησίας του Χριστού. Με χαρά όμως πληροφορήθηκαν ότι στο πλουσιόσπιτο του πασά υπηρετούσε μια Χριστιανή γυναίκα, η Μαρία. Κατέφυγαν λοιπόν κρυφά σ' αυτήν και την παρακάλεσαν να αφυπνίσει τον αποστάτη γιό τους. Η Μαρία έσπευσε – όπως άλλοτε το έκανε ο Νάθαν για τον Δαβίδ – να ξυπνήσει τη συνείδηση του νέου αυτού. Με λόγια στοργής του υπενθύμισε τις ρίζες του, την πίστη του, διαβιβάζοντας και τον αβάστακτο πόνο των γονέων του. Η καρδιά του Γεωργίου τότε ράγισε. Συνετρίβη. Ο ίδιος έκλαψε πικρά. Μέσα του έγινε σεισμός. Η ψυχή του μπήκε σε πορεία μετανοίας. Και το σχέδιο καταστρώθηκε αμέσως. Ο ίδιος προσποιήθηκε ότι επιθυμούσε να πάει για προσκύνημα στη Μέκκα, στην πραγματικότητα όμως θα πήγαινε στους Αγίους Τόπους. Αλλά και η Μαρία και αυτή θα έφευγε μόνη της

για τον ίδιο προορισμό, την Αγία Γη. Και θα αντάμωναν εκεί. Η άδεια από τον πασά τούς δόθηκε. Το σχέδιο φυγής ολοκληρώθηκε. Έφθασαν στον προορισμό τους με επιτυχία και ασφάλεια. Με ιερή συγκίνηση ο αποστάτης Γεώργιος (Μεχμέτης) προσκύνησε τα θεοβάδιστα εκείνα άγια μέρη, τον Πανάγιο και Ζωοδόχο τάφο, τον φρικτό Γολγοθά, το ταπεινό σπήλαιο της Γεννήσεως του Χριστού μας και άλλα. Στην ιερά Μονή του Αγίου Σάββα εξομολογήθηκε με συντριβή το αμάρτημά του. Δύο χρόνια παρέμεινε στους Αγίους Τόπους προσευχόμενος, αγνιζόμενος και αγιαζόμενος από την Χάρη των θείων Μυστηρίων. Η πιστή Μαρία έγινε γι' αυτόν πλέον «θετή μητέρα» του, οδηγός του και πολύτιμος σύμβουλος. Κάποτε ήρθαν προσκυνητές στην Αγία Γη ευσεβείς πιστοί από την Κρήνη της Μικρασίας. Οι Κρηναίοι (Τσεσμελήδες) είχαν φήμη καλοσυνάτων και φιλόξενων ανθρώπων. Τους παρακάλεσαν λοιπόν να επιστρέψουν μαζί τους. Και αυτοί τους δέχθηκαν με χαρά. Έτσι ο Γεώργιος και η θετή μητέρα του, η Μαρία, έφθασαν και εγκαταστάθηκαν μόνιμα στην Κρήνη. Ο Άγιος διάλεξε το ήσυχο επάγγελμα του καφεπώλη και νυμφεύθηκε την Ελένη Μαυρογιάννη. Είχε πλέον ξεσπάσει η επανάσταση του 1821. Η Χίος απέναντι από την Κρήνη ήταν το νησί που συγκέντρωνε το μίσος των Αγαρηνών. Εκεί κατά καιρούς στέλνονταν από τις οθωμανικές αρχές στίφη Ασιατών και Τούρκων για να τιμωρούν παραδειγματικά τα κινήματα της επαναστάσεως των ραγιάδων Ελλήνων. Τον Γεώργιο, επειδή ήξερε άριστα την τουρκική διάλεκτο, τον προσέλαβαν ιπποκόμο στο Διοικητήριο της Κρήνης την περίοδο του Σουλεϊμάν αγά. Συνέβη δε εκείνες τις ημέρες να διέρχεται από την Κρήνη πορευόμενος για τη Χίο ο πασάς της Ατταλείας, ο Προύσαλης, ο πρώην πεθερός του Γεωργίου. Η Μαρία και η Ελένη συμβούλευσαν τον Γεώργιο να απομακρυνθεί για την ασφάλειά του. Εκείνος όμως τους απάντησε ότι ήθελε «κάτι να επωφεληθεί από την περίσταση». Μια δύναμη εσωτερική τον παρακινούσε να αποκαλυφθεί και να ομολογήσει στον πασά ποιος ήταν και να ξεπλύνει το ανόμημα της αποστασίας του. Γι' αυτό όταν ο πασάς έφθασε στο διοικητήριο της Κρήνης, έτρεξε ο ιπποκόμος Γεώργιος για να τον βοηθήσει να αφιππεύσει. Η αναγνώριση δεν άργησε να γίνει.

Ἐκπληκτος ο πασάς στρέφεται προς τον Γεώργιο και του λέει: «Γιατί έφυγες, Μεχμέτ, με απάτη και δολιότητα από το σπίτι σου αφήνοντας γυναίκα και παιδί; Εγώ δεν σε ανέθρεψα, δεν σ' έκανα παιδί μου δίνοντάς σου για γυναίκα την κόρη μου και τόσα άλλα καλά;» Και τότε ο Γεώργιος θαρραλέα απάντησε: «Έχεις λάθος, πασά, ούτε εσύ με εγέννησες, ούτε εγώ σε γνώρισα πατέρα, ούτε Μεχμέτης ονομάζομαι, αλλά είμαι Χριστιανός. Ονομάζομαι Γεώργιος και Χριστιανός θα αποθάνω». Ο πασάς της Ατταλείας ντροπιάστηκε. Και γεμάτος οργή διέταξε να τον φυλακίσουν και να τον δείρουν χωρίς έλεος. Ένας Τούρκος αξιωματικός προσπάθησε με γλυκόλογα και υποσχέσεις να τον μεταπείσει να αρνηθεί την πίστη του. Ο Γεώργιος όμως με χαροποιό πρόσωπο σταθερά και λιτά απαντούσε: «Όχι! Δεν αλλάζω γνώμη». Στη φυλακή τον ακινητοποίησαν δένοντάς του τα πόδια στο τιμωρητικό ξύλο, στον «ποδοκάκη». Και ο Άγιος δόξαζε τον Θεό, γιατί αξιωνόταν για την αγάπη του να πάσχει. Ο δραστήριος ιερέυς και ιεροκήρυκας της περιοχής Γρηγόριος θέλοντας να ενισχύσει τον έγκλειστο Γεώργιο, παρακίνησε τους δημογέροντες και φυλάκισαν δύο ευσεβείς Χριστιανούς με την πρόφαση ότι χρωστούσαν χρήματα. Αυτοί όμως θα παρέμεναν φυλακισμένοι δίπλα του για να ενισχύουν τον υποψήφιο μάρτυρα του Χριστού. Ο Γεώργιος παρέμεινε σταθερός στην απόφασή του. Δεν τον έκαμψαν ούτε οι απειλές των δικαστών ούτε οι κολακείες και τα ταξίματά τους. Δέχθηκε και ήπιε πικρό ποτήριο φρικτών πόνων από μαρτύρια σαν και εκείνα των αγίων μαρτύρων της πρώτης Εκκλησίας. Του τοποθέτησαν στο κεφάλι πυρακτωμένο σκεύος, «αγγείο», και περιέλουσαν το σώμα του με καυτό λάδι. Ο Άγιος δόξαζε τον Θεό. Και απαντούσε στους δημίους του: «Όσα βάσανα και τιμωρίες μου βάζετε, τόσα βραβεία και στεφάνους μου ετοιμάζετε στην αιώνια ζωή». Τελικά εξεδόθη και η διαταγή: Ο περιφρονητής του Αλλάχ Γεώργιος να κρεμασθεί όπως οι κακούργοι. Ο μάρτυρας επιθυμούσε βαθιά να ενωθεί με τον Χριστό πριν αναχωρήσει για τον ουρανό. Γι' αυτό ευσεβείς Χριστιανοί του έφεραν κρυφά τα Άχραντα Μυστήρια και κοινώνησε με πολλή ευλάβεια. Την παραμονή του θανάτου του ο Γεώργιος ξαγρύπνησε προσευχόμενος και παρακαλώντας τον Θεό να

τον αξιώσει να «τελειώσει καλά» τον δρόμο του μαρτυρίου. Και την επόμενη ημέρα, Σάββατο 25 Ιουνίου 1823, οδήγησαν τον μάρτυρα σε κεντρικό μέρος της Κρήνης, στη συνοικία Λαζούμη. Εκεί κάτω από την υψωμένη αγχώνη στον τοίχο της οικίας του ευγενούς Φαρμακέως Παντελάκη, οι αλλόθρησκοι προσπάθησαν για τελευταία φορά να κάμψουν το φρόνημα του Αγίου με νέες υποσχέσεις και ταξίματα. Μάταια όμως. Ο μάρτυρας αφού ύψωσε το βλέμμα του προς την Ανατολή, βύθισε τη σκέψη του στον κόσμο του Παραδείσου και ψελλίζοντας την τελευταία του προσευχή — «Μνήσθητί μου, Κύριε...» — παρέδωσε με ειρήνη την ψυχή του στον Κύριο. Τρεις συνεχόμενες νύχτες οι φύλακες Αγαρηνοί έβλεπαν το αιωρούμενο νεκρό σώμα του μάρτυρος πλημμυρισμένο από φως και έναν ιερέα όρθιο να το θυμιατίζει. Το θέαμα αυτό δημιούργησε νέα έκρηξη θυμού και οργής. Με νέα εντολή του Τούρκου δικαστή το σώμα το παρέλαβαν φανατισμένοι Εβραίοι, για να το σύρουν στους δρόμους της πόλεως. Και έπειτα αργά τη νύχτα το καταπόντισαν στη θάλασσα στα ανοικτά του λιμανιού. Το τίμιο λείψανο του μάρτυρος το περισυνέλλεξε ο Ηλίας Σκλαβούνος, κυβερνήτης ενός πλοιαρίου. Το έφερε στη Ρωσία, όπου και κηδεύθηκε ο νεομάρτυρας Γεώργιος με τιμές. Η ζωή του νεομάρτυρα μας Γεωργίου πέρασε από περιπέτεια, κλυδωνισμό και άρνηση της πίστεως. Η αγάπη όμως του Θεού τον κατεδίωξε και τελικά τον έσωσε. Τον ανέδειξε αγίο του, τιμημένο και ένδοξο Νεομάρτυρα της Τουρκοκρατίας. Ας δοξάσουμε τον πάνσοφο Θεό μας για τους τρόπους που χρησιμοποιεί προκειμένου να οδηγήσει κοντά του τα αποστατημένα παιδιά του. Ας αγρυπνούμε και ας προσέχουμε... Και αν κάποιος από μας κάποτε — από αδυναμία — απομακρυνθεί λίγο ή πολύ από κοντά του, ας μην αντιδρά στις επισκέψεις της αγάπης του. Όλοι ας επιστρέφουμε το γρηγορότερο πίσω στην αγκάλη του βαδίζοντας τον δρόμο της μετανοίας μένοντας «πιστοί άχρι θανάτου», όπως ο άγιος Γεώργιος ο Νεομάρτυς από την Αττάλεια.

ΠΗΓΕΣ :

-Συναξαριστής Νεομαρτύρων, 1400 – 1900 μ.Χ.,Μακαρίου Κορινθίου, Νικοδήμου Αγιορείτου, Νικηφόρου Χίου και Διδασκάλου Αθανασίου Παρίου, Εκδόσεις «Ορθόδοξος Κυψέλη».

-www.xfd.gr/εορτολόγιο/.../άγιος-γεώργιος-νεομάρτυς-εξ-ατταλεία

ΘΩΜΑΣ ΤΣΙΚΑΚΟΛΙΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΝΑΝΝΟΣ

Γεννήθηκε στην Θεσσαλονίκη από ευσεβείς γονείς τον Ιωάννη και την Θωμαίδα και ήταν ένα από τα τρία παιδιά της οικογένειας. Επειδή γεννήθηκε τη παραμονή του Αγίου Ιωάννου του Προδρόμου του έδωσαν το όνομα Ιωάννης. Για να τον ξεχωρίζουν από τον πατέρα του τον φώναζαν Νάννο.

Ο πατέρας του για οικονομικούς λόγους πήγε στη Σμύρνη και λίγο αργότερα τον ακολούθησαν και τα παιδιά του, μαζί και ο μικρός Ιωάννης ή Νάννος.

Του Ιωάννη, του άρεσε πολύ, όταν δεν εργαζόταν, να κάθεται στο σπίτι και να διαβάζει βίους Αγίων και μάλιστα Νεομαρτύρων. Έτσι γεννήθηκε μέσα του ο πόθος να γίνει και αυτός νεομάρτυρας για τη πίστη του. Για να το πετύχει αυτό έκαμε το εξής : προσποιήθηκε ότι ήθελε να ασπαστεί το μωαμεθανισμό και γι' αυτό παρουσιάστηκε ενώπιον των Τούρκων και

δήλωσε ότι θέλει να προσχωρήσει στη θρησκεία τους κρυφά από τους γονείς του. Οι Τούρκοι με χαρά τον υποδέχθηκαν και τον κάνανε μουσουλμάνο δίνοντάς του το όνομα Μεχμέτης, ενώ παράλληλα τον έκρυψαν από την οικογένειά του η οποία μάταια τον αναζητούσε.

Ο Ιωάννης, θεωρώντας την άρνηση του Χριστού, ως το μόνο μέσο για να πετύχει τον σκοπό του που ήταν το μαρτύριο, προσπάθησε επανειλημμένα να γνωστοποιήσει την πρόθεση του στους συγγενείς του, χωρίς να μπορέσει να το καταφέρει γιατί τον απέφευγαν όλοι σαν αρνητή της πίστewας.

Πέρασαν οκτώ ημέρες που είχε χωρίσει ο Ιωάννης από τον πατέρα του όχι μόνο σωματικά αλλά και ψυχικά και ήταν αρκετές για να περάσει στο δεύτερο μέρος της διαδικασίας, τη μετάνοια του.

Πριν ξαναπαρουσιαστεί μπροστά στους Τούρκους για να τους πει ότι είναι Χριστιανός, προσπάθησε να έρθει σε επαφή με πολλούς δικούς του για να ενημερώσει το πατέρα του, αλλά εκείνοι τον απέφευγαν. Τέλος, ο Ιωάννης πήγε στον συμπατριώτη του τον Δημήτριο και του ζήτησε να του δώσει ένα Σταυρό. Ο Δημήτριος αρνήθηκε να του δώσει τον Σταυρό γιατί δεν γνώριζε τους σκοπούς του. Ο Ιωάννης πήγε και δεύτερη και τρίτη φορά χωρίς αποτέλεσμα.

Στο μεταξύ, ο Δημήτριος ενημέρωσε το πατέρα του ότι ο Ιωάννης ζητάει Σταυρό και έχει σκοπό να μαρτυρήσει και ο πατέρας του τον συμβούλεψε ότι δεν χρειάζεται να έχει Σταυρό αλλά να ζητήσει από το Σταυρό τη δύναμη και να επικαλεσθεί το όνομα του Θεού για βοήθεια και τίποτα άλλο δεν χρειάζεται.

Όταν τα πληροφορήθηκε αυτά ο Ιωάννης από τον Δημήτριο, ένιωσε υπερβολική χαρά και αφού ευχήθηκε για το πατέρα του να είναι πάντα καλά και με υγεία ξεκίνησε το δρόμο του μαρτυρίου του. Εμφανίστηκε και πάλι στους Τούρκους με χριστιανικά ρούχα και ομολόγησε πως είναι Χριστιανός και πιστεύει μόνο στον αληθινό Θεό.

Οι Τούρκοι αρχικά προσπάθησαν να τον δελεάσουν με τιμές και αξιώματα. Στην συνέχεια θέλησαν να τον στείλουν στο Αλγέρι με ένα καράβι μόνο Τούρκους. Τότε ο Ιωάννης ζήτησε προθεσμία δύο ημερών για να απαντήσει και όταν έμαθε ότι το καράβι είχε φύγει γύρισε και επέμεινε στην άποψή του ότι είναι Χριστιανός. Οι Τούρκοι τότε τον φυλάκισαν, και τον βασάνισαν. Ο μάρτυρας όμως παρέμενε σταθερός στην πίστη του με αποτέλεσμα οι Τούρκοι να τον καταδικάσουν σε θάνατο και να τον αποκεφαλίσουν στην τοποθεσία Σοάν παζάρι στις 29 Μαΐου του 1802.

Μετά από τον αποκεφαλισμό του πολλοί Χριστιανοί προσπάθησαν να εξαγοράσουν κάτι δικό του για να το έχουν σα φυλαχτό και έτσι οι Τούρκοι συγκέντρωσαν πάνω από 3.000 γρόσια. Σκέφτηκαν μάλιστα οι Τούρκοι να τον ακρωτηριάσουν για να κερδίσουν περισσότερα. Τότε κάποιος ευλαβής Χριστιανός από τη Μόσχα, κατόρθωσε να εξαγοράσει το λείψανο του από τον έπαρχο και να το ενταφιάσει.

Το μαρτύριο του Αγίου Ιωάννου του Νάνου συνέγραψε ο Νικηφόρος ο Χίος και περιέχεται στο Νέο Λειμωνάριο.

Η ιερά του μνήμη τιμάται κάθε έτος στις 29 Μαΐου.

Βιβλιογραφία

-Μέγας Συναξαριστής της Ορθοδόξου εκκλησίας, τόμος Ε ' Μήν. Μάιος

-www.saint.gr/1658/saint.aspx

-el.wikipedia.org/wiki/Ιωάννης_ο_Νάννος

-www.pemptousia.gr/2012/05/o-νεομάρτυς-νάννος-ιωάννης-ο-θεσσαλον

ΑΜΗΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ ΝΙΚΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΑΣ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Ο ΚΟΥΛΑΚΙΩΤΗΣ

Ο Άγιος καταγόταν από την Κουλακιά, τη σημερινή Χαλάστρα της Θεσσαλονίκης. Ο πατέρας του, ευσεβής άρχοντας της περιοχής εκείνης, φρόντισε να τον μορφώσει κοντά στους πιο φημισμένους δασκάλους της εποχής, τον άγιο Αθανάσιο το Πάριο στη Θεσσαλονίκη και κατόπιν στην Αθωνιάδα, το σχολείο του Βατοπαιδίου όπως λεγόταν, με δασκάλους το Παναγιώτη Παλαμά και Νικόλαο Τζαρτζούλιο. Είχε λάβει για την εποχή του τέλεια παιδεία επιστημονική και πνευματική.

Φεύγοντας από την Αθωνιάδα πήγε στη Κωνσταντινούπολη και

έμεινε δυο χρόνια κοντά στο Πατριάρχη Αντιοχείας Φιλήμονα. Μετά γύρισε στο Άγιον Όρος και απ' εκεί στη πατρίδα του. Στη Κουλακιά

υπήρχε βασιλικός μενζιλχανάς, μια αίθουσα όπου συγκεντρώνονταν άνθρωποι από διάφορα μέρη του κόσμου, μάθαιναν νέα και αντάλλασσαν ιδέες και απόψεις. Συνήθιζε λοιπόν ο Αθανάσιος να πηγαίνει εκεί, να ακούει ειδήσεις και να συζητά, ως λόγιος που ήταν.

Κάποια μέρα, καθώς γνώριζε άριστα τη τουρκική και την αραβική γλώσσα, συνομιλούσε περί θρησκείας μ' ένα Τούρκο εμίρη και του είπε πως η θρησκεία σας περιλαμβάνεται σ' αυτά τα λόγια και απονήρευτα απήγγειλε το σαλαβάτι, ομολογία πίστεως των μουσουλμάνων. Αμέσως τότε ο εμίρης του λέει : «Είπες το σαλαβάτι, έγινες Τούρκος». «Μη γένοιτο» του απάντησε ο άγιος, είπα μόνο τι λέει η πίστη σας. Ο εμίρης όμως δεν έχασε καιρό κι αμέσως, αφού παρέδωσε τον Αθανάσιο στον υπεύθυνο του μενζιλχανέ να τον φυλάει, έτρεξε στον ιεροδικαστή της Θεσσαλονίκης, όπου και συκοφάντησε το νέο πως αλλοπίστησε. Έστειλε τότε ο μουλάς να φέρουν τον άγιο στη Θεσσαλονίκη.

Άκουσε και εξέτασε την υπόθεση και έκρινε πολύ σωστά ότι αυτό που έγινε δεν ήταν ομολογία πίστεως. Μάλιστα, απευθυνόμενος στον εμίρη του είπε : «Κι εσύ αν ήξερες τα λόγια της χριστιανικής θρησκείας και τα έλεγες θα σήμαινε πως έγινες χριστιανός»; Όμως οι αγάδες που ήσαν παρόντες έκαναν μεγάλη φασαρία φωνάζοντας πως δεν πρέπει να περιπαίζεται η πίστη και επηρέασαν το μουλά. Άρχισε τότε να τον παρακινεί άλλοτε με κολακείες κι άλλοτε με φοβέρες ότι έπρεπε να ακολουθήσει το Ισλάμ αφού από το Θεό δήθεν παρακινούμενος έκαμε την ομολογία και ότι η πίστη δεν πρέπει να περιπαίζεται.

Ο άγιος, όντας βεβαιόπιστος και σταθερός στην ομολογία του, αντιστεκόταν λέγοντας πως η μόνη αληθινή πίστη είναι η χριστιανική. Τότε ο μουλάς πρόσταξε να τον κλείσουν στη φυλακή μήπως και αλλάξει γνώμη.

Έμεινε έγκλειστος στη φυλακή αρκετές ημέρες, χωρίς να τον επισκεφθεί κανείς, ούτε ο ίδιος του ο πατέρας, μολονότι με τα χρήματά του και τις γνωριμίες του μπορούσε να τον απαλλάξει, διότι διαδόθηκε πως ο Αθανάσιος εσαλαβάτισε, έγινε δηλαδή μουσουλμάνος και ύστερα μεταμελήθηκε. Έτσι, ο φόβος τον έκαμε άσπλαχνο απέναντι στο γιο του, που υπήρξε το στολίδι του γένους του.

Μετά από κάποιες ημέρες έβγαλε από τη φυλακή ο μουλάς τον καλλίνικο Αθανάσιο και τον προέτρεψε πάλι να εξισλαμισθεί. Επειδή ο άγιος παρέμενε στέρεος και αμετάτρεπτος στη χριστιανική πίστη, διατάχθηκε ο απαγχονισμός του. Ήταν μόλις εικοσιπέντε ετών παληκάρι. Τον απαγχόνισαν έξω από τη Θεσσαλονίκη στις 8 Σεπτεμβρίου του 1774 και τον ενταφίασαν οι Χριστιανοί ζητιάνοι στη περιοχή της Αγίας Παρασκευής, την ημέρα κατά την οποία η Εκκλησία μας γιορτάζει το πάνσεπτο Γενέσιον της Υπεραγίας Θεοτόκου.

Η Αγία μας Εκκλησία τιμά την ιερά του μνήμη στις 8 Σεπτεμβρίου.

Βιβλιογραφία

- [ΠΗΓΗ ΖΩΗΣ - ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΣΤΟ INTERNET](#)
- [Ιερά Μητρόπολη Βέροιας, Ναούσης και Καμpanίας](#)
- [Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου Συναξαριστής των δώδεκα μηνών του ενιαυτού](#)
- www.egolpion.com > [Αρχική](#) > [Θεματολογία](#) > [ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΕΣ](#)
- www.impantokratoros.gr > [Αρχική σελίδα](#) > [Άγιοι](#) > [Νεομάρτυρες](#)

Βασιλούδη Μαρία-Αγγελική (Μαρίζα)

ΟΣΙΟΣ ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ ΕΚ ΓΟΜΑΤΙΟΥ

“Τῷ πρώτῳ Σαββάτῳ τοῦ μηνός Μαΐου, μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Γερβασίου, τοῦ ἐκ Γοματίου, τοῦ Ἀθωνίτου καὶ διὰ Χριστόν σαλοῦ”.

Ὁ Ὅσιος Γερβάσιος ἐγεννήθηκε στό Γομάτι τῆς Χαλκιδικῆς, ἀλλά ἀσκήτευσε ὡς μοναχός στήν ἱερά μονή Καρακάλλου τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ἐζησε περί τά τέλη τοῦ 18ου καί τίς ἀρχές τοῦ 19ου αἰῶνος καί ἔλαβε ἀπό τόν Θεό τό σπάνιο χάρισμα τοῦ διὰ Χριστόν σαλοῦ. Ἔτσι περιερχόταν ὅλο τό Ἅγιον Ὄρος.

Σέ χειρόγραφο κώδικα τοῦ μακαριστοῦ Δοσιθέου Κωνσταμονίτου τοῦ Λεσβίου ἀρ. 232 (σελ.207 ἀρ. 123) τό 1845, ἀναφέρονται τά ἑξῆς : «Ἄς ὑπάγωμεν καί εἰς τήν σεβασμίαν μονήν τοῦ Καρακάλλου. Καί ἐδῶ εὐρίσκομεν τόν Ὅσιον Γερβάσιον, ὅστις ἐκατάγετο ἀπό τά πλησιόχωρα χωρία τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἀπό ἓνα χωρίον καλούμενον Γομάτι, ἐν ἐπαρχίᾳ τοῦ ἁγίου Ἱερισσοῦ. Οὗτος λοιπόν ὁ Γερβάσιος, καταλιπών τόν κόσμον καί τά ἐν τῷ κόσμῳ, πηγαίνει εὐθύς εἰς τήν ἄνωθεν Μονήν τοῦ Καρακάλλου, καί κόπτει τās τρίχας τῆς κεφαλῆς του, μέ τās ὁποίας μαζί ἔκοψε καί ὅλα τά κοσμικά φρονήματα, καί ἐκδυθεὶς τά κοσμικά φορέματα, ἐνεδύθη τό Ἀγγελικόν Σχῆμα τῶν Μοναχῶν, ὁ ὁποῖος καθὼς ἔλαβεν αὐτό τό σχῆμα, δέν ἐστάθη ἕως αὐτοῦ, καθὼς κάμνουν τήν σήμερον οἱ περισσότεροι, ἀλλά καθὼς ἔλαβε τό σχῆμα τό Ἀγγελικόν, ἐσπούδαζε μέ κάθε τρόπον καί ἠγωνίζετο, νά φυλάττη καί τά ἔργα τοῦ σχήματος. Ὁθεν μιμούμενος τόν Συμεών καί Ἀνδρέαν τούς Σαλοῦς, ἔκαμε καί αὐτός τόν Σαλόν περιτριγυρίζοντας ὅλον τό Ὄρος, ὡσάν τρελλός. Ὅποταν δέ ἐκοιμήθη, τότε ἐγνώρισαν τήν ἀγιότητα αὐτοῦ, ἀπό τήν θείαν χάριν καί εὐωδίαν ὅπου εἶχε τό ἅγιον καί σεβάσμιον λείψανόν του».

Ἡ ἀναφορά αὐτή τοῦ Δοσιθέου εἶναι μόνη πηγή ἀπό τήν ὁποία πληροφοροῦμεθα τά περί τῆς ζωῆς τοῦ Ὀσίου Γερβασίου. Στήν ἱερά Μονή του Καρακάλλου εορτάζετε ἡ ἱερά τοῦ μνήμη στίς 14 Οκτωβρίου. Ἡ ἀγιότητα του ἀποκαλύφθηκε ἀπό τήν ἀρρητη εὐωδία που ἐξέπεμπε τό σῶμα του μετά τήν κοίμησή του.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ὀσίου Γερβασίου

Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Γοματίου τὸν γόνον Καρακάλλου τε σέμνωμα, ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ὀφθέντα ἀρετῶν καταγώγιον, Γερβάσιον τιμήσωμεν, πιστοί, ὡς γνήσιον θεράποντα Χριστοῦ, διαπρέψαντα ἐν κόποις ἀσκητικοῖς καὶ ἄθλοις ἱεραῶς σαλότητος· δόξα Τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα Τῷ σὲ ἀγιάσαντι, δόξα Τῷ δωρουμένῳ διὰ σοῦ ὑπομονῆς ἡμῖν ὑπόδειγμα.

π. ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ ΠΑΠΑΣΤΕΦΑΝΟΥ

ΟΣΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΕΚ ΓΟΜΑΤΙΟΥ

† Τῷ πρώτῳ Σαββάτῳ τοῦ μηνός Μαΐου, μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου, τοῦ ἐκ Γοματίου.

Ὁ Ὅσιος Γεώργιος ἔζησε στό Γομάτι τῆς Χαλκιδικῆς στίς ἀρχές τοῦ 19ου αἰῶνα, τότε πού Ἑλλάδα ἦταν σκλαβωμένη στούς Τούρκους. Εἶχε οἰκογένεια μέ παιδιά καί ἐξασκοῦσε τό ἐπάγγελμα τοῦ μυλωνᾶ. Ἡ ἀγάπη καί φιλανθρωπία του ἦταν γνωστή σ' ὅλη τήν περιοχή. Σέ φτωχοῦς ἄλεθε τό σιτάρι δωρεάν καί ἔδινε ἀλεύρι σέ ἀνήμπορους. Μέχρι σήμερα φαίνονται τά ἐρείπια τοῦ μύλου του.

Κατά τή δύσκολη ἐκείνη περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας καί τῶν συνεχῶν ἐπαναστατικῶν κινημάτων στή Χαλκιδική ἔχασε τήν οἰκογένειά του καί ἀναγκάσθηκε νά ἐγκαταλείψει τόν κόσμο. Ἀνέβηκε στό βουνό πού ἦταν ἐπάνω ἀπό τό μύλο του, γιά νά ζήσει τήν ἀσκητική ζωή, μόνος, μαζί μέ τόν Θεό.

Ἡ παράδοση ἀναφέρει ὅτι ἐπρόκειτο νά περάσει ἀπό τήν περιοχή Τούρκικο ἀσκέρι (στρατιωτικό ἀπόσπασμα). Ἐπειδή ἐφοβήθηκε ὅτι οἱ Τούρκοι σίγουρα θά περάσουν ἀπό τό μύλο, γιά νά ἀρπάξουν ἀλεύρι καί σιτάρι, συμβούλευσε τή γυναίκα καί τά παιδιά του, νά πᾶνε νά μείνουν μέσα στό χωριό γιά ἀσφάλεια.

Ἐκείνη ὁμως δέν ὑπάκουσε καί ὅταν πέρασε ὁ Τουρκικός στρατός, εὐρῆκε τήν οἰκογένεια καί τήν αἰχμαλώτισε. Ὅταν ἐπέστρεψε ὁ Ἅγιος, εὐρῆκε τό μύλο κατεστραμμένο, τό ἀλεύρι κλεμμένο καί τήν οἰκογένεια χαμένη.

Ἐπόνεσε ἡ ψυχὴ του ἀπό τήν καταστροφή τῆς οἰκογένειας καί τῆς παρουσίας του. Τότε ἐπῆρε τή μεγάλη ἀπόφαση τῆς ἀφιερώσεώς του στόν Θεό. Γιά παλαιότερα τῆς ἀσκήσεως καί τῶν πνευματικῶν ἀγώνων του διάλεξε ἓνα σπήλαιο.

Ἐκεῖ ἐπερνοῦσε τή ζωὴ του μέ ἀδιάλειπτη προσευχή, μέ τέλεια νηστεία καί αὐστηρότατη ἀσκησι. Τά χόρτα τοῦ βουνοῦ ἦταν μόνη τροφή του. Ὑποθέτουμε ὅτι ἔζησε ὡς ἐρημίτης, χωρίς νά λάβει τό σχῆμα τοῦ μοναχοῦ.

Καί σ' αὐτή τή φάση τῆς ζωῆς του, δέν παρέλειπε νά ἐπιδεικνύει ἀγάπη καί συμπόνια στούς συνανθρώπους του, στούς χριστιανούς τοῦ χωριοῦ του. Κατέβαινε κρυφά ἀπό τό ἀσκητήριό του τή νύχτα, καί ἄφηνε ἔξω ἀπό τίς πόρτες τῶν σπιτιῶν τῶν ἐγκύων γυναικῶν, τῶν ἀσθενῶν καί φτωχῶν ξύλα καί χόρτα. Περιεποιεῖτο κήπους καί ἀμπέλια φτωχῶν συγχωριανῶν του καί ἐφύλαγε τά ζῶα ἐκείνων πού εἶχαν ἀνάγκη.

Ὅταν κάποτε ἐχάθηκαν τά ἴχνη του, τόν ἀνεζήτησαν οἱ γνωστοί του βοσκοί. Ἀνέβηκαν στό ἀσκητήριό του καί ἐκεῖ τόν εὐρῆκαν μέσα στό σπήλαιό του νεκρό, ἐξαῦλωμένο καί εὐωδιάζοντα. Εἶχε λιώσει ἀπό τήν ἀσκησι καί τή νηστεία καί εὐωδίαζε ὅλος ὁ τόπος. Ἐπῆγαν καί ἄλλοι χριστιανοί καί ὁ ἱερέας τοῦ χωριοῦ καί ἐσήκωσαν τό ἅγιο λείψανό του μέ σεβασμό, γιά νά τό μεταφέρουν στό κοιμητήριό τοῦ χωριοῦ γιά ἐνταφιασμό. Καθ' ὁδόν, τό τίμιο σκῆνωμα ἔγινε ἀσήκωτο. Τόσο, ὥστε νά μή μποροῦν πλέον νά τό μετακινήσουν. Ὁ ἱερέας εἶπε ὅτι αὐτό εἶναι σημάδι καί θά πρέπει ἐδῶ νά ἐνταφιασθεῖ. Πραγματικά τό ἐνταφίασαν στόν τόπο, πού εἶναι σήμερα κτισμένο τό ἐκκλησάκι τοῦ Ἁγίου· στό δρόμο πρὸς τό Γομάτι.

Ἀργότερα, ἐπάνω ἀπό τόν τάφο ἔκτισαν μέ ξερολιθιά ἓνα ἐκκλησάκι. Κατόπιν, ἐκτίσθηκε ὁ νέος μικρός ναός.

Μετά τήν κοίμησή του ὁ Ὅσιος ἄρχισε νά κάνει πολλά θαύματα, ἀπόδειξη καί αὐτό τῆς ἀγιότητός του. Ὁ Ὅσιος ἔχει εἰδικό χάρισμα νά θεραπεύει τόν πόνο τῶν αὐτιῶν τῶν μικρῶν παιδιῶν.

Ἐνα θαύμα του Οσίου ἐγίνε στον Κο Νικάλαο Τσολάκη που εἶχε χάσει το φως του, και με τις πρεσβείες του Αγίου το ξαναβρήκε. Για ἀντάλλαγμα κάθε χρόνο στην εορτή του Αγίου ο κ. Τσολάκης μοίραζε γάλα ἀπό το κοπάδι του σε ὅλους τους παρευρισκομένους. Γιατί ἐκτός των ἄλλων βοηθάει πολύ τους κτηνοτρόφους.

Τα λείψανα του Αγίου τη περίοδο του εμφυλίου πολέμου διασκορπίστηκαν μεταξύ των χριστιανῶν της ευρύτερης περιοχῆς. Αποτέλεσμα των ιερῶν λειψάνων του υπάρχει στον Ἱερό Ναό Παναγίας Γοματίου Χαλκιδικῆς.

Ἡ πρώτη πανήγυρη προς τιμή του Αγίου ἐγίνε 1^η Μαΐου 1985 ἀπό τον τότε εφημέριο Ἐμμανουήλ Κεχαγιά, παρουσία του μακαριστοῦ Μητροπολίτου Ἱερισσοῦ και Αγίου ὄρους Νικόδημου. Ἐκτοτε, τούτη την ἡμέρα τιμάται ἡ ιερά μνήμη του.

Απολυτίκιο Ἦχος πλάγιος Α' Τον Συνάναρχον Λόγον

Πρακτικῆς ἀνεδείχθεις ἀγάπης ἐκτυπον, φυλλαλίας ἀκρότης και συμπαθείας κανῶν,

Γοματίου ρόδον πάντερπον Γεώργιε. Συ γαρ σοφρώνως ευσεβῶς και δικαίως ἐπί γης

βιώσας, προς πόλον ἠρθείς και πρεσβεύεις νυν τω Κυρίῳ,

υγεία πέμψε και ειρήνη υμίν.

π. ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ ΠΑΠΑΣΤΕΦΑΝΟΥ

Ο ιερομάρτυς Γαβριήλ, πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως († 1659)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Μέσα στο πέρασμα των αιώνων η Ορθόδοξη Εκκλησία έχει να επιδείξει πλήθος αγίων και μαρτύρων. Ανάμεσα σε αυτούς καύχημα και δόξα της Εκκλησίας αποτελούν οι Νεομάρτυρες, δηλαδή όσοι μαρτύρησαν μετά την άλωση της Κωνσταντινουπόλεως. Αποκλήθηκαν “νέοι” και/ή “νεοφανείς” λόγω του χρόνου εμφάνισής τους, και δεν υστερούν σε κάτι από τους μάρτυρες της πρώτης χριστιανικής Εκκλησίας, διότι μαρτύρησαν με παρρησία για την πίστη τους.

Ο βίος των νεοφανών μαρτύρων περιέχεται στο έργο του αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτη με πλήρη τίτλο: *Νέον Μαρτυρολόγιον, ἤτοι μαρτύρια τῶν νεοφανῶν μαρτύρων τῶν μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατὰ διαφόρους καιροὺς καὶ τόπους μαρτυρησάντων. Συνταχθέντα ἐκ διαφόρων συγγραφέων καὶ μετ’ ἐπιμελείας ὅτι πλείστως διορθωθέντα, ἐν οἷς καὶ ἱκαναὶ ἀκολουθίαι προσετέθησαν.*

Σύμφωνα με τον άγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη ο βίος των νεοφανών μαρτύρων αποτελεί παράδειγμα υπομονής για όλους τους Ορθοδόξους που βρίσκονταν υπό τον ζυγό της αιχμαλωσίας, καθώς μετουσιώνει την κλονιζόμενη πίστη τους σε θάρρος. Ταυτόχρονα όμως, αποτελεί αφορμή για μίμηση και ενδυνάμωση σε αυτούς που οδηγούνταν την περίοδο της δουλείας στο μαρτύριο, καθώς μιμούμενοι το έργο των νεομαρτύρων τούς απέδιδαν την καλύτερη τιμή¹.

Η παρούσα εργασία θα επιχειρήσει ένα ακροδακτύλιο ψηλάφισμα στο βίο του νεοφανούς ιερομάρτυρος Γαβριήλ, ο οποίος “έληφε διπλοῦν στέφος, ὡς ἱεράρχης καὶ ἀθλητῆς Κυρίου”².

1 Βλ. Νέον Μαρτυρολόγιον 3-20.

2 Βλ. Συναξαριστής 606 και υπόλοιπα συναξάρια.

ΒΙΟΣ

Ανάμεσα στο πλήθος των νεοφανών μαρτύρων ενδιαφέρον παρουσιάζει ο βίος του ιερομάρτυρος Γαβριήλ, ο οποίος ανέβηκε στον Πατριαρχικό Θρόνο μόλις για δώδεκα ημέρες.

Ο Γαβριήλ υπήρξε αρχικά οικονόμος³ της μητρόπολης Γάνου και Χώρας⁴ και έπειτα επίσκοπός της από την 23η Μαρτίου 1648 έως της στιγμής της εκλογής του στον Πατριαρχικό Θρόνο διαδεχόμενος τον απαγχονισθέντα από τους Τούρκους Πατριάρχη, Παρθένιο τον Γ'. Σύμφωνα με τον ανώνυμο κατάλογο του Βανδουρίου⁵ “τὸ Πατριαρχεῖον ἔμεινεν ἔρημον ἡμέρας τριάντα” μετά το θάνατο του Παρθενίου Γ', δηλαδή έως τα μέσα Απριλίου του 1657, όταν ανέβηκε στο θρόνο ο Γαβριήλ έχοντας ως συνυποψήφιους τους μητροπολίτες Δανιήλ Σόφιας και Άνθιμο Αθηνών. Η εκλογή του Γαβριήλ έγινε κάτω από περίεργες και αντικανονικές συνθήκες. Λόγω του άδικου θανάτου του Πατριάρχη Παρθενίου του Γ', οι διοικούντες της Εκκλησίας θορυβήθηκαν και όταν ζήτησαν από το βεζίρη να εκλέξει άλλον πατριάρχη, όλοι οι αρχιερείς απομακρύνθηκαν. Εν μέσω αυτής της ρευστής κατάστασης, βρέθηκε ο Γαβριήλ και ενδύθηκε τη χλαμύδα “ὑπὸ τινων ἀθλίων ἀρχιερέων” σύμφωνα με τον Δοσίθεο Ιεροσολύμων, ή “παρὰ γνώμη τῶν ἀρχιερέων ὑπογραψάντων τὴν σχετικὴν πρᾶξιν βία καὶ δυναστεία” σύμφωνα με τον Μελέτιο Αθηνών, το οποίο υποδηλώνει ότι η παραμονή του στο θρόνο θα ήταν βραχεία, καθότι αντικανονική⁶.

Την πρώτη Μαΐου ανεβαίνει στον Πατριαρχικό Θρόνο ο Παρθένιος Προύσης· στο υπόμνημα εκλογής του τονίζουν οι υπογράψαντες αρχιερείς το παράνομο και άκυρο της εκλογής του Γαβριήλ, η οποία υπήρξε προϊόν ασκούμενης βίας, “ὡς γὰρ μὴ γεγонуῖαν ὅλως κατὰ κανόνας ἱεροῦς τὴν μετάθεσιν τοῦ Γαβριήλ δυναστευθέντες ὑπεγραψάμεθα ἐν τῷ κωδίκι, ἐκρίναμεν εἶναι ἄκυρον καὶ ἀνενέργητον καὶ εἰς οὐδὲν λογιζομένην”⁷. Από την άλλη ο Γαβριήλ, “διὰ νὰ μὴν ἐνοχληθῶσιν εἰς τὸ ἐξῆς ἀπὸ αὐτόν”, αναλαμβάνει την ποιμαντορία της Προύσας για δύο χρόνια έως το θάνατό του⁷.

3 Βλ. Πατριαρχικοί πίνακες 462.

4 Βλ. Ματθ. Λάγγης 110, σημ. 2.

5 Βλ. Πατριαρχικοί πίνακες 462.

6 Βλ. Ορθοδοξία 3, 131.

7 Βλ. Ορθοδοξία 3, 131-132.

Αξίζει να αναφερθεί ο τρόπος παρουσίασης του Γαβριήλ ως ανθρώπου αμαθούς⁸, απείρου γραμμάτων⁹ και απαιδευτού¹⁰, ενώ αναφέρεται ως λόγος απομάκρυνσης του από τον Οικουμενικό Θρόνο, εκτός από την

κήρυξη της εκλογής του ως άκυρης και αντίθετης προς τους ιερούς κανόνες, ότι “κακῶς ἀνέγνω κατά τινα γάμον τὰς εὐχάς”¹¹.

Η κίνηση του Γαβριήλ να φέρει στη χριστιανική πίστη έναν Εβραίο, βαπτίζοντάς τον, οδήγησε την κοινότητα των Εβραίων της Προύσας στον βεζίρη, ο οποίος βρισκόταν εκεί. Οι Εβραίοι κατηγορήσαν τον Γαβριήλ ότι βάπτισε έναν Τούρκο. Στο Συναξάρι αναφέρονται τα λόγια του βεζίρη στον Γαβριήλ:

*ἐπειδὴ ἐτόλμησες νὰ βαπτίσῃς Τοῦρκον, εἶσαι ἄξιος θανάτου καὶ πρέπει νὰ κρεμασθῆς, ἔξω μόνον ἂν θελήσῃς νὰ τουρκίσῃς καὶ οὕτω νὰ σοῦ χαρίσωμεν τὴν ζωὴν καὶ νὰ σὲ ἀξιώσωμεν μεγάλης τιμῆς καὶ δόξης, εἰς τρόπον ποῦ νὰ γίνῃς μέγας καὶ πολὺς εἰς ὅλον τὸ βασίλειον*¹².

Η απάντηση του Γαβριήλ, δοσμένη με παρρησία, ήταν άμεση και ειλικρινής:

*ἐγὼ δὲν ἐβάπτισα Τοῦρκον καὶ ψευδῶς μὲ κατηγοροῦν οἱ Ἑβραῖοι ἀπὸ τὴν κακίαν τους. Εἶναι φανερόν τοῖς πᾶσι καὶ σεῖς οἱ ἴδιοι τὸ γνωρίζετε καὶ τὸ ἤξεύρετε πολλὰ καλά ὅτι αὐτὸ τὸ γένος τῶν Ἑβραίων ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς μᾶς κατατρέχουν καὶ καθὼς ἐθανάτωσαν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τοιοντοτρόπως καὶ ἡμᾶς τοὺς χριστιανοὺς ἂν ἤττον εἰς τὴν ἐξουσίαν τους, ὅλους νὰ μᾶς ἐθανάτωναν. Ὅθεν ἀδίκως πάσχω, τὸ δὲ ν’ ἀφήσω τὴν πίστιν μου καὶ νὰ γένω Τοῦρκος διὰ νὰ λυτρώσω τὴν ζωὴν κατ’ οὐδένα τρόπον δὲν θέλω τὸ κάμω ποτὲ εἰς τὸν αἰῶνα, νὰ ἀρνηθῶ τὸν γλυκύτατόν μου Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ἀληθινὸν Θεόν, ἀλλ’ εἶμαι ἕτοιμος νὰ ἀποθάνω ὄχι μίαν φορὰν ἀλλ’ ἑκατόν, ἂν εἶναι δυνατόν, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ τοῦ ἁγίου*¹³.

Η γενναιότητα που επέδειξε ο Γαβριήλ αρνούμενος την πρόταση του βεζίρη, είχε ως συνέπεια τη φυλάκιση και το βασανισμό του. Υπομένοντας το μαρτύριό του και παραμένοντας στερεός στην πίστη του, απαγχονίστηκε τελικά στις 3 Δεκεμβρίου του 1659, λαμβάνοντας με αυτό τον τρόπο “ὁ τρισμακάριος τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας”¹⁴.

8 Βλ. Πατριαρχικοί πίνακες. 462.

9 Βλ. Συναξαριστής Νεομαρτύρων 184.

10 Βλ. ΗΘΕ 109.

11 Βλ. Πατριαρχικοί πίνακες 462.

12 Βλ. ΗΘΕ 109.

13 Βλ. ΗΘΕ 109-110.

14 Βλ. ΗΘΕ 110.

Ὑπόμνημα ἐκλογῆς Γαβριήλ Β ' τοῦ ἀπὸ Γάνου – Χώρας.

Στο υπόμνημα της εκλογῆς του Γαβριήλ που ακολουθεῖ, δε γράφεται ρητῶς ὅτι ο τρόπος ἀνάρρησής του στον Πατριαρχικό Θρόνο, ο οποίος στερούνταν ενός γνήσιου προστάτη και οἰκουμενικοῦ πατριάρχη, ἐγένεε ὑπὸ την ἀσκησι βίας, εντούτοις διαφαίνεται ὅτι ἐγένεε ὑπὸ πίεση χρόνου.

Ὑπόμνημα ἐκλογῆς Γαβριήλ Β ' τοῦ ἀπὸ Γάνου – Χώρας¹⁵

Ἄμεινον διοικοῦντος τοῦ Θεοῦ τὰ ἡμέτερα ἢ ὡς ἂν ἡμεῖς προελοίμεθα, καὶ κρείττονος οὔσης ἀσυγκρίτως τῆς τοῦ Θεοῦ βουλῆς πάσης ἀνθρωπίνης διανοίας καὶ γνώμης· ὅθεν καὶ ἐκ τῶν δοκούντων ἡμῖν λυπηρῶν τὰ χρηστότερα πολλάκις συμβαίνει καὶ ἐκ τῶν ἀπόρων τὰ εὔπορα· λοιπὸν καὶ τοῦ ἀγιωτάτου καὶ ὑψηλοτάτου οἰκουμενικοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου Κωνσταντινουπόλεως ἐν στερήσει γνησίου προστάτου καὶ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου τυγχάνοντος, ἅτε τοῦ ἐν αὐτῷ προστατεύοντος καὶ πατριαρχοῦντος ἐν μακαρία τῇ λήξει τὸ ζῆν ἀποβαλόντος κατὰ τινα τρόπον τῆς θείας προνοίας ἀπόκρυφον, ἡμεῖς οἱ παρευρεθέντες ἀρχιερεῖς εἰσήλθομεν ἐν τῷ πανσέπτῳ ναῷ τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, τῷ νέῳ πατριαρχείῳ, καὶ ψήφους κανονικὰς ποιήσαντες εἰς ἐκλογὴν προσῶπου τοῦ ἀναδεξομένου τὸν θρόνον αὐτόν, πρῶτον μὲν ἐθέμεθα τον πανιερώτατον μητροπολίτην Γάνου καὶ Χώρας κύρ Γαβριήλ, δεύτερον δὲ τὸν Σοφίας κύρ Δανιήλ καὶ τρίτον τὸν Ἀθηνῶν κύρ Ἄνθιμον· ὅθεν εἰς ἔνδειξιν καὶ ἀσφάλειαν ἐγράφη καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν καὶ κατεστρώθη ἐν τῷδε τῷ ἱερῷ κώδικι τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ,αχνζ ' μηνί Ἀπριλίῳ Ἰνδικτιῶνος ι ' .

15 Βλ. Ορθοδοξία 3, 132-133.

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

Μέσα ἀπὸ το συναξάρι του νεοφανούς μάρτυρα μπορεῖ κάποιος να ἀντλήσει πληροφορίες για την προσωπικότητα και την ψυχική ομορφιά του Γαβριήλ. Το σθένος και το μέγεθος της πίστες του εν λόγω μάρτυρος, ἀλλὰ κατ' ἐπέκταση και οποιουδήποτε ἄλλου αγίου, ἀποτελεῖ πηγὴ ἐμπνευσης και μίμησης για τον ἀναγνώστη του συναξαριστή, διότι

μέσω της ανάγνωσης δύναται να ψηλαφήσει την αγιότητα και την αγάπη, η οποία κατά τον ποιητή¹⁶ μαθαίνεται/ μαθαίνεται από μέσα, αποστηθίζεται.

16 Γ. Θέμελης, “Μαθητεία”.

Συντομογραφίες

ΘΗΕ Θρησκευτική και Ηθική Εγκυκλοπαίδεια

Βιβλιογραφία

ΘΗΕ: Θρησκευτική και Ηθική Εγκυκλοπαίδεια 4, Αθήναι 1964

Ματθ. Λάγγης: Ματθ. Λάγγης, Ο Μέγας Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας, τ. ΙΒ ' ,

Αθήναι 1991

Νέον Μαρτυρολόγιον: Νέον Μαρτυρολόγιον, ἤτοι μαρτύρια τῶν νεοφανῶν μαρτύρων τῶν μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατὰ διαφόρους

καιροὺς καὶ τόπους μαρτυρησάντων. Συνταχθέντα ἐκ διαφόρων συγγραφέων καὶ μετ'

ἐπιμελείας ὅτι πλείστως διορθωθέντα, ἐν οἷς καὶ ἱκαναὶ ἀκολουθίαι προσετέθησαν, Ἐν

Αθήναις, Τύποις Φ. Καραμπίνη & Κ. Βαφά, 1856

Νέος Συναξαριστής: ιερομόναχος Μακάριος Σιμωνοπετρίτης, Νέος Συναξαριστής της

Ορθοδόξου Εκκλησίας, τ. Δ ' , Ἰνδικτος, Αθήνα 2005

Ορθοδοξία: λήμμα Γαβριήλ Β ' στο Ορθοδοξία 3 (Μάρτιος 1935) 131-133 και

Ορθοδοξία 9 (Σεπτέμβριος 1935) 360

Πατριαρχικοί πίνακες: Μ. Ι. Γεδεών, Πατριαρχικοί πίνακες. Ειδήσεις ιστορικά

βιογραφικά περί των πατριαρχών Κωνσταντινουπόλεως από Ανδρέου του Πρωτοκλήτου μέχρις Ιωακείμ Γ ' του από Θεσσαλονίκης, Σύλλογος προς διάδοσιν οφέλιμων βιβλίων, Αθήναι 1996

Συναξαριστής: Νικόδημος Αγιορείτης, Συναξαριστής των δώδεκα μηνῶν του ενιαντού,

τ. Α', Δόμος, 2005

Συναξαριστής Νεομαρτύρων: Μακάριος Κορίνθου – Νικόδημος
Αγιορείτης –

Νικηφόρος Χίος – Αθανάσιος Πάριος, *Συναξαριστής Νεομαρτύρων*,
Ορθόδοξος

Κυψέλη, Θεσσαλονίκη 1984

Εργασία: Διακ. Γεδεών Βαρυτίμου